

Janne Seppänen

YHDYSVALLAT YDINASEVALTANA
Maan käsitykset identiteetistään, intresseistään ja
toimintaympäristöstään

Johtamisen ja talouden tiedekunta

Kandidaatintutkielma

Toukokuu 2020

TIIVISTELMÄ

Janne Seppänen: Yhdysvallat ydinasevaltana - Maan käsitykset identiteetistään, intresseistään ja toimintaympäristöstään
Kandidaatintutkielma
Tampereen yliopisto
Politiikan tutkimuksen tutkinto-ohjelma
Toukokuu 2020

Tässä tutkielmassa tarkastellaan Yhdysvaltoja ydinasevaltana, tarkemmin maan sisäistämiä käsityksiä asemaansa liittyen. Tutkimuskysymyksenäni on, miten Yhdysvallat ymmärtää oman identiteettinsä, intressinsä ja toimintaympäristönsä ydinasevaltana. Lähdän tutkimaan tätä teemaa tarkastelemalla Yhdysvaltain julkilausuttua ydinasepolitiikkaa, käsittäen julkilausutun politiikan maan itse omista käsityksistään tuottamaksi narratiiviksi. Tarkoitukseni on vuoden 2018 Nuclear Posture Review –dokumentin sisältämien narratiivien avulla selvittää, mitä käsityksiä Yhdysvalloilla on identiteetistään, intresseistään ja toimintaympäristöstään. Teoreettisena viitekehysenä toimii Alexander Wendtin konstruktivismi, jossa valtioiden käsitellään omaavan sosiaalisessa kanssakäymisessä rakentuneita käsityksiä itsestään ja muista toimijoista. Työn metodina on narratiivinen tutkimus. Nojaan metodin osalta Alister Miskimmonin, Ben O’Loughlinin, ja Laura Rosellen kehittämään strategisten narratiivien käsitteeseen, jossa narratiivit on eritelty järjestelmää koskeviin, identiteettiä koskeviin sekä politiikkaa koskeviin narratiiveihin. Siinä missä Wendtin konstruktivismi kertoo valtioiden omaavan sisäistettyjä käsityksiä itsestään, intresseistään ja ympäristöstään, strategisten narratiivien käsitteen kautta päästään tarkastelemaan sitä, miten nämä käsitykset esitetään ja miten niistä seuraavat politiikkavalinnat oikeutetaan.

Raportin narratiivien kautta Yhdysvalloista syntyi kuva vahvasta, muita suojelevasta, kansainvälisen rauhan, turvallisuuden ja järjestyksen ylläpitäjästä. Maa on yhteistyöhaluinen, mutta samalla varovainen oman toimintakykynsä ja itsemääräämisoikeutensa turvaamisen suhteen. Yhdysvallat käsittää toimintaympäristönsä muuttuvan jatkuvasti turvattomampaan suuntaan. Suurvaltojen välinen kilpailu on palannut, ja maailmasta puuttuu yhteisiä sääntöjä ylläpitävä globaali auktoriteetti. Maa nimeää merkittävimmiksi vastustajikseen Venäjän, Kiinan, Pohjois-Korean sekä Iranin. Myös terrorismi nähdään uhkana. Negatiivisen ympäristökäsityksensä takia maa on sitoutunut modernisoimaan ydinaseitaan. Modernisaatio-ohjelmien on tarkoitus tuoda maan ydinasearsenaaliin joustavuutta, monipuolisuutta ja teknologista kyvykkyyttä. Vastustajille tulee laatia räätälöidyt pelotestategiat. Aseista ei tule missään tapauksessa luopua.

Avainsanat: Yhdysvallat, ydinaseet, ydinasevalta, ydinasepolitiikka, joukkotuhoaseet, pelote, identiteetti, intressit, toimintaympäristö, strategiset narratiivit

Tämän julkaisun alkuperäisyys on tarkastettu Turnitin OriginalityCheck –ohjelmalla.

Sisällysluettelo

1. JOHDANTO	1
2. TEEMANA YHDYSVALTAIN YDINASEPOLITIikka	2
3. KÄSITYS MAAILMASTA WENDTIN KONSTRUKTIVISMIN VALOSSA	4
4. NARRATIIVINEN MENETELMÄ TUTKIMUSMETODINA	6
4.1. Strategiset narratiivit	7
5. TUTKIMUKSEN AINEISTO – VUODEN 2018 NPR-RAPORTTI	8
6. RAPORTIN SISÄLTÄMÄT NARRATIIVIT	10
6.1. Raportin kertomus kansainvälisestä järjestelmästä	10
6.1.1 Ydinaseiden rooli kansainvälisessä järjestelmässä	10
6.1.2 Käsitys toimintaympäristöstä ja sen kehityksestä	11
6.1.3 Käsitys vastustajista	13
6.1.4 Käsitys asevalvonnasta ja aseistariisunnasta	17
6.2. Raportin kertomus Yhdysvaltain identiteetistä	18
6.2.1 Yhdysvaltain omakuva	18
6.2.2 Yhdysvallat osana kansainvälistä järjestystä	20
6.2.3 Yhdysvaltain tekninen kyvykkyys	21
6.3. Raportin kertomus Yhdysvaltain politiikasta	23
6.3.1 Yhdysvaltain ydinasepolitiikan pääsuuntaviivat	23
6.3.2 Räätelöidyt pelotestategiat	25
6.3.4 Ydinasearsenaalin kehittäminen	27
6.3.5 Ydinaseiden kansainvälinen hallinta	29
7. JOHTOPÄÄTÖKSET JA POHDINTAA	30
LÄHTEET	34

1. JOHDANTO

Tässä tutkielmassa tarkastellaan Yhdysvaltoja ydinasevaltana, tarkemmin maan sisäistämiä käsityksiä asemaansa liittyen. Tarkoitus on vuoden 2018 Nuclear Posture Review –dokumentin avulla selvittää, mitä käsityksiä Yhdysvalloilla on identiteetistään, intresseistään ja toimintaympäristöstään. Tutkimuksessa keskitytään nimenomaan Yhdysvaltain käsityksiin näistä. Tarkoitus ei ole siis selvittää sitä, mikä esimerkiksi Yhdysvaltain identiteetti tosiasiallisesti on, vaan se, miten maan oma näkemys oman identiteettinsä, samoin kuin intressejensä ja toimintaympäristönsä ydinasevaltana. Asiaa ei ole erityisen paljon juuri tästä näkökulmasta aiemmin tutkittu; maan ydinasepolitiikkaa kyllä kommentoidaan ja arvioidaan ahkerasti, ja monet tahot pyrkivät siihen vaikuttamaan, mutta keskustelut liittyvät usein normatiivisiin kysymyksiin siitä, mitä ydinasepolitiikan tulisi olla ja mihin suuntaan sitä tulisi kehittää. Tässä tarkoituksena ei ole kommentoida ydinasepolitiikan mielekkyyttä, vaan tutkia edellä mainittuja Yhdysvaltain käsityksiä.

Yhdysvaltain käsityksiä itsestään, ympäristöstään ja politiikkapreferensseistään kannattaa tutkia, sillä tämä edistää sidosryhmien kykyä ennakoita ja sopeutua Yhdysvaltain toimiin. Muiden toimijoiden narratiivien ymmärtäminen voi myöhemmin auttaa neuvottelutilanteissa: vastapuolen käsitysten tunteminen helpottaa potentiaalisten yhteistyöalueiden tunnistamista, ja siitä on apua myös vastapuolen vahvuuksien ja heikkouksien arvioinnissa (Miskimmon ym. 2017, 8). Yhdysvaltain narratiivien tutkimuksesta on hyötyä myös maalle itselleen: tämä mahdollistaa kriittisen itsereflektion, omien tavoitteiden toteutumisen arvioinnin ja auttaa uusien näkökulmien löytämisessä.

Lähden tutkimaan tätä teemaa tarkastelemalla Yhdysvaltain julkilausuttua ydinasepolitiikkaa. Katson voivani vastata tutkimuskysymykseen tarkastelemalla Yhdysvaltain omia identiteetti-, intressi- ja toimintaympäristönarratiiveja. Teoreettisena viitekehyksenä toimii Wendtin konstruktivismi, ja metodina narratiivinen tutkimus. Nojaan metodin osalta Alister Miskimmonin, Ben O’Loughlinin, ja Laura Rosellen kehittämään strategisten narratiivien käsitteeseen, jossa narratiivit on eritelty järjestelmää koskeviin, identiteettiä koskeviin sekä politiikkaa koskeviin narratiiveihin. Siinä missä Wendtin konstruktivismi kertoo valtioiden omaavan sisäistettyjä käsityksiä itsestään, intresseistään ja ympäristöstään, strategisten narratiivien käsitteen kautta päästään tarkastelemaan sitä, miten nämä käsitykset esitetään ja miten niistä seuraavat politiikkavalinnat oikeutetaan. Strategisten narratiivien käsite auttaa aineiston analyysissä myös siten, että se tarjoaa valmiiksi kolme luokkaa joihin, tekstin sisältämät narratiivit voidaan jaotella. Nämä luokat vastaavat hyvin tutkimuskysymyksessäni

esittämää jaottelua. Identiteettinarratiivin selvittämisen kautta päästään ymmärrykseen maan identiteettikäsitteestä. Poliittikanarratiivin selvittäminen kertoo, miten maa käsittää intressinsä. Järjestelmänarratiivin selvittäminen taas auttaa ymmärtämään, miten Yhdysvallat käsittää toimintaympäristönsä luonteen. Aineistona toimii vuoden 2018 Nuclear Posture Review- raportti.

Työssä siirrytään seuraavaksi tutkimuksen teeman, Yhdysvaltain ydinasepolitiikan kuvaukseen. Tämän jälkeen käydään läpi teoreettinen viitekehys, narratiivinen tutkimus metodina ja strategisten narratiivien käsite. Tätä seuraa aineiston esittely. Analyysiosuudessa aineisto on jaoteltu järjestelmää, identiteettiä ja intressejä koskeviin osioihin, joissa tekstistä löytyviä narratiiveja käydään tarkemmin läpi. Tutkimuksen lopussa esitetään johtopäätökset ja pohdintaa.

2. TEEMANA YHDYSVALTAIN YDINASEPOLITIikka

Maailmassa on tällä hetkellä yhdeksän ydinasevaltiota. Mahdollisuus suurempaan määrään olisi, sillä ainakin 17 valtion katsotaan jossain vaiheessa omanneen ydinaseisiin tähtäävän tutkimusohjelman (Sagan, Waltz 2013, ix). Ydinaseiden olemassaoloa sekä kiitellään että kirotaan kansainvälisesti; yhtäältä aseiden katsotaan lopettaneen suurvaltojen väliset erittäin tuhoisat suursodat (Walker 2012, xii). Toisaalta ydinaseet ovat luoneet maailmaan aivan uudenlaisen asiointilan: ikuisen ja alinomaisen uhan, kuten William Walker tilannetta kuvaa. Tässä hän viittaa fyysikko Niels Bohrin kesällä 1944 ilmaisemaan pelkoon siitä, että ydinaseen kehittäminen johtaisi jatkuvaan uhkaan inhimilliselle turvallisuudelle (Walker 2012, xi). Ydinaseisiin erottamattomasti liittyvä käsitys niiden luomasta uhasta muille näyttääkin olevan keskeinen syy sille, miksi niin monet valtiot niitä hamuavat. Pelokkaille, ydinaseet ovat keskeinen turvallisuuden varmistamisen instrumentti. Kunnianhimoisille, aseet ovat yliverkaisia vallan ja prestiisin symboleita (Walker 2012, xii).

Yhdysvaltain tämänhetkinen ydinasearsenaali koostuu noin 3800 ydinkärjestä, joista 1750 ovat aktiivisia ja käyttövalmiita, ja loput ovat joko reservissä tai odottamassa purkamistaan. Maa ylläpitää yhteensä noin 800 lentokonetta ja ballistista ohjusta, joiden on tarkoitus saattaa ydinkärjet kohteisiinsa. Luvut ovat tänä päivänä arvioita, sillä maa lopetti arsenaalinsa koon ja muodon julkisen raportoinnin vuonna 2019. (Kristensen & Korda 2020a, 46.) Maa on noudattanut Venäjän kanssa solmittua New START –sopimusta vuodesta 2011 lähtien, sitoutuen sopimuksen jatkamiseen vuoteen 2021 asti. Jatkoa sopimukselle ei ole vielä suunniteltu (Kristensen & Korda 2020a, 46-48).

Keskeinen käsite ydinaseista puhuttaessa on pelote. Ydinasepelotteessa on kyse olemassa olevan järjestyksen ja oman turvallisuuden takaamisesta ydinaseiden käytöllä uhkailulla. Ydinasepelote on alun perin länsimaiden kylmän sodan aikana kehittämä käsite, jolla pyrittiin hillitsemään Neuvostoliiton käsitettyä aggressiivisuutta. Kylmän sodan alkupuolella, kysymys oli ennen kaikkea konventionaalisen suursodan ehkäisystä. Myöhemmin, Neuvostoliiton oman ydinasekapasiteetin kehittyessä, pelote tuli koskemaan ennen kaikkea ydinaseilla suoritettun ensi-iskun ehkäisemistä. Pelote perustuu kapasiteetin rakentamiseen, sekä oman politiikkalinjan ja uskottavuuden viestintään. (McCWire 2006, 771-772.)

Ydinaseet katsottiin siis kylmän sodan aikana keskeiseksi kansainvälisen turvallisuuden ylläpitämisen kannalta, sillä ne mahdollistivat uskottavan pelotteen ylläpitämisen ja siten ehkäisivät konfliktin uhkaa. Kylmän sodan kaksinaapainen järjestelmä nähtiin aseiden hallinnan kannalta vakaana aikana, jolloin aseet olivat vakaiden ja vahvojen valtioiden vastuulla. Tänä päivänä, ydinaseet ovat entistä moninaisempien valtioiden ja toimijoiden tavoiteltavissa. Yhdysvalloissa ollaan nykyään huolissaan erityisesti siitä, että näillä toimijoilla ei välttämättä ole poliittista tai organisatorista kykyä hallita aseita vastuullisesti ja turvallisesti. (Walker 2012, 159.)

Yhdysvaltain hallinto asetti presidentti Obaman kaudella ydinasepolitiikkansa keskeiseksi tavoitteeksi täydellisen, maailmanlaajuisen ydinaseista riisunnan. Obama puhui aseista ihmiskunnan yhteisenä uhkana, ja aseriisunnasta ihmisten jaettuna velvollisuutena. Kansainvälisen yhteistyön roolia aseidenriisunnassa painotettiin. Tässä suhteessa Obama erosi edeltäjistään: esimerkiksi Bushin hallinto puhui vielä vahvasti unilateraalien toimien puolesta. (Walker 2012 160-162.) Yhdysvallat katsoo ydinkoekieltosopimuksen (Comprehensive Nuclear-Test-Ban Treaty, CTBT) ja ydinsulkusopimuksen (Treaty on the Non-Proliferation of Nuclear Weapons, NPT) keskeisimmiksi ydinaseiden kansainvälisen leviämisen ja hallinnan kannalta (Walker 2012, 165-173). Itse ydinkoekieltosopimusta maan hallinto ei ole ikinä ratifioinut (Walker 2012, 169).

Brad Roberts katsoo Yhdysvaltain ydinasepolitiikasta vastaavien päätöksentekijöiden jakautuvan nykyään pääosin kahteen keskenään kilpailevaan leiriin: ensimmäinen ryhmä pyrkii pääsemään eroon ydinaseista maailmanlaajuisesti, ja he haluavat Yhdysvaltain näyttävän esimerkkiä muille vähentämällä yksipuolisesti arsenaalinsa määrää ja roolia maan puolustuksen kannalta. Heille kaikki ydinaseet ovat lähtökohtaisesti vaarallisia, sekä että maalle itselleen että muille kansainvälisille toimijoille. Toinen ryhmä koostuu puolestaan päättäjistä, jotka näkevät ydinaseet sekä tarpeellisina että hyödyllisinä välineinä Yhdysvaltain sotilaallisten ja poliittisten tavoitteiden kannalta. Aseiden roolia kansallisen turvallisuuden kannalta ei tulisi vähätellä. He eivät näe ydinaseista luopumisen tekemän maailmasta turvallisempaa paikkaa. (Roberts 2016, 2.) Muun muassa Thérèse Delpech

näkee, että niin pitkään kuin ydinaseita on maailmassa olemassa, edes vähäisessä määrin, pelotteen ylläpitäminen on kaikkein turvallisin strategia tilanteen hallitsemiseksi (Delpech 2012, 13).

William Walker (2012, 175) katsoo, että Yhdysvalloissa Obaman presidenttikaudella vallinnut kiinnostus ydinaseiden maailmanlaajuisesti hävittämiseksi kumpuaa osittain globaaliin ydinasejärjestykseen liitetystä pelosta. Ydinaseiden hallintaan liittyvät ongelmat näyttävät maalle tänä päivänä niin lukuisilta ja monimutkaisilta, että ainoa toimiva ratkaisu on aseiden totaalinen hävittäminen. Tämän aseistariisun tiellä on kuitenkin haasteita. Toimijoiden moninaisuus sekä teknologian, materiaalin ja tietotaidon nopea leviäminen, siis samat seikat jotka tekevät aseistariisun ensisijaisen tärkeää, ovat myös aseriisun tiellä sillä aseohjelmien havaitseminen ja alas ajaminen on tänä päivänä hankalaa (ks. myös Delpech 2012, 13). Lisäksi, tästä epävarmuudesta kumpuava turvattomuuden tunne tekee omasta aseistariisun hankalaa, sillä omista aseista ei haluta luopua ilman merkittäviä turvatakuita. Maailmassa on lisäksi alueita, ennen kaikkea Etelä- ja Itä-Aasia sekä Lähi-Itä, joissa asevarustelun normi on tällä hetkellä aseriisun vahvempi. Ydinaseet katsotaan edelleen voiman ja arvovalan symboleina kansainvälisessä politiikassa, mikä myös lisää niiden houkuttavuutta. (Walker 2012, 175.)

Pohdittaessa kansainvälisen ydinasejärjestyksen tulevaisuutta, William Walker erottaa kolme keskeistä kysymystä, jotka tulevat pitkälti ratkaisemaan kehityskulun suunnan. Ensiksi, on tärkeää tarkkailla sitä minkä roolin ydinaseet saavat suurvaltojen välisessä kilpailussa. Toinen kysymys liittyy suurvaltojen välisen yhteistyön mahdollisuuteen: ovatko suurvallat kilpailutilastaan huolimatta valmiit yhteistyöhön aseiden leviämisen ehkäisemiseksi? Kolmas kysymys liittyy kansainväliseen johtajuuteen: kuka haluaa ottaa vastuun ja toimia aktiivisesti ydinaseiden hallinnan saralla. (Walker 2012, 186-188.)

3. KÄSITYS MAAILMASTA WENDTIN KONSTRUKTIVISMIN VALOSSA

Tässä tutkimuksessa tarkastellaan Yhdysvaltain valtiollisia käsityksiä itsestään. Tarkoitus on pohtia Yhdysvaltoja maan ydinaseisiin liittyvän päätöksenteon kautta ja selvittää, millaiseksi ydinasevallaksi Yhdysvallat itsensä mieltää, ja mitä tämä ajattelee toimintaympäristöstään sekä intresseistään. Väitän Alexander Wendtin konstruktivismiin perustuen, että maan käytöstä

selitettäessä sen omien käsitysten ymmärtäminen on avainasemassa. Täten, jos Yhdysvaltain ydinasepolitiikkaa halutaan ymmärtää, keskeistä on maan sisäistettyjen käsitysten selvittäminen.

Kansainvälisen politiikan tieteenalan valtavirrassa yksi keskeisimmistä lähtökohtaoletuksista on ajatus anarkiasta kansainvälisiä suhteita määräävänä tekijänä. Anarkia ei tässä yhteydessä tarkoita järjestyksen puutetta, kuten arkikielessä yleensä, vaan sitä että ei ole olemassa ketään tahoa kuka kykenee määräämään järjestyksen. Kansainvälisen politiikan keskeisimmiksi toimijoiksi käsitetään suvereenit valtiot, ja näiden valtioiden yläpuolella ei ymmärretä olevan mitään sitovia sääntöjä asettamaan kykenevää voimaa. Tästä seuraa tila, jossa toimijoiden ymmärretään voivan viime kädessä luottaa vain omaan voimaansa turvallisuutensa takaajana.

Wendt näkee, että tieteenalan valtavirran, neorealismien ja neoliberalismien, käsitys toimijoiden rationaalisuudesta ohjaa valtavirtatutkimusta keskittymään liikaa toimijoiden käyttäytymiseen ja tämän käytöksen tuloksiin. Toimijoiden identiteetit ja intressit nähdään tässä ulkoapäin annettuina ja pohjimmiltaan muuttumattomina, joten niiden rakentuminen ei nouse näissä katsantokannoissa esille. Erityisesti neorealistien puolelta, kansainvälisen järjestelmän rakenteen identiteettejä ja intressejä määräävää voimaa on liioiteltu. (Wendt 1992, 391-392; 425.) Vaihtoehtona näille näkökulmille Wendt esittää konstruktivismia, jonka perusteiden mukaan ihmisten välisen vuorovaikutuksen rakenteet perustuvat ennen kaikkea jaettuihin ideoihin, eivätkä niinkään materiaaliin seikkoihin. Lisäksi toimijoiden identiteetit ja intressit eivät ole ulkoapäin annettuja, vaan ne rakentuvat jaettujen ideoiden pohjalta. (Wendt 1999, 1.) Valtavirran materialistinen ontologia korvataan idealistisella, sosiaalisella ontologialla (Wendt 1999, 371).

Wendt tuo keskusteluun sosiologista ja sosiaalipsykologista ajattelua oman konstruktivistisen lähestymistapansa kautta, keskittyen nimenomaan kansainvälisten toimijoiden identiteetteihin ja intresseihin käyttäytymisen selittäjänä. Anarkia rakenteellisena asiointilana kansainvälisessä politiikassa ei Wendtin mukaan johda valtioita vääjäämättä omaksumaan valtapoliittisia toimintamalleja, tai pakota niitä turvautumaan vain omaan voimaansa; sen sijaan anarkian tilassa kaikkein sopivimmiksi koetut toimintamallit ovat muodostuneet valtioiden välisen vuorovaikutuksen prosessissa. (Wendt 1992, 394-395) Ihmiset, jotka käsittävät elävänsä anarkian tilassa, antavat anarkialle merkityksen oman vuorovaikutuksensa kautta (Wendt 1999, 308-309).

Wendtin mukaan toimijoiden identiteetit syntyvät keskinäisessä vuorovaikutuksessa, yhteisesti jaettujen merkitysten pohjalta (Wendt 1992, 396-397; 425). Identiteetit ovat taas keskeisessä roolissa intressien rakentumisen kannalta: toimijoiden käsitys itsestään sekä omasta tilanteestaan ohjaavat heitä tavoittelemaan tähän käsitykseen sopivia toimintamalleja. Huomio tulisi siis kiinnittää

identiteettien ja intressien muodostuksen prosesseihin. (Wendt 1992, 398, 424.) Toimijoilla on myös käsityksensä kansainvälisen anarkian piirteistä: valtioiden käsitys kansainvälisen elämän luonteesta pohjautuu heidän uskomuksiinsa ja odotuksiinsa toistensa käyttäytymisestä (Wendt 1999, 20).

Wendt tunnustaa, että hänen esittämänsä konstruktionismi on valtiokeskeisyydessään jopa tietyllä tavalla vanhanaikaista huomauttaen, että postmodernit lähestymistavat ovat tuoneet politiikan tutkimuksen kentälle muitakin mielenkiintoisia tutkimuskohteita. Wendt kuitenkin puolustaa teorian valtiokeskeisyyttä realismiin pohjautuvalla käsityksellään, että valtiot tulevat säilymään ainakin keskipitkällä aikavälillä kaikkein keskeisimpinä toimijoina kansainvälisessä politiikassa. (Wendt 1992, 424.)

Tämän tutkielman kohdalla, ymmärrän kansainvälisen todellisuuden rakentuvan Wendtin mallin mukaisesti. Yhdysvalloilla valtiona on siis olemassa identiteetti ja intressejä. Maalla on myös käsitys kansainvälisen anarkian luonteesta. Wendtiä mukaillen, pysyttäydyn itsekkin valtiokeskeisesti juuri Yhdysvaltain käsityksissä, enkä esimerkiksi ymmärrä aineistoa laatijansa eli maan puolustusministeriön käsityksinä.

4. NARRATIIVINEN MENETELMÄ TUTKIMUSMETODINA

Työn menetelmänä toimii narratiivinen tutkimus. Narratiivinen tutkimus tarkoittaa tutkimusta, jossa huomio kiinnitetään kertomuksiin ja kertomiseen tiedon välittäjänä ja rakentajana (Heikkinen 2015, 151). Kertomuksellisuus on ymmärretty ihmisille tyypilliseksi tavaksi hahmottaa todellisuutta, itseään, ympäristöään, historiaansa ja tulevaisuuttansa (Heikkinen 2015, 156). Tarinat selkeyttävät monimutkaisia poliittisia, taloudellisia ja sosiaalisia suhteitamme, ja mahdollistavan niiden järkevän hallinnan (Miskimmon ym. 2017, 8).

Narratiivinen tutkimus pohjautuu valtaosin konstruktivistiseen ja tulkinnalliseen paradigmaan (Heikkinen 2015, 155). Tieto maailmasta, samoin kuin jokaisen käsitys itsestään, voidaan käsittää alati kehkeytyvänä kertomuksena. Narratiivinen tutkimus korostaa vahvasti ymmärtämisen prosessia, joka tuokin sitä lähelle muita tulkinnallisen tutkimuksen muotoja kuten esimerkiksi hermeneuttista tutkimusta (Heikkinen 2015, 157-158). Narratiivisen tutkimuksen voidaan myös katsoa olevan tutkimusmetodin sijaan pikemminkin tutkimusote, taustafilosofia tai tutkimuksellinen lähestymistapa (Heikkinen 2015, 156).

Heikkisen mukaan tutkimuksen ja kertomuksen suhdetta voidaan tarkastella kahdesta näkökulmasta: tutkimus voi käyttää materiaalinaan kertomuksia, tai tutkimus voidaan ymmärtää maailmasta tuotetuksi kertomukseksi (Heikkinen 2015, 151). Tämän tutkimuksen kohdalla on tarkoitus harjoittaa näistä vaihtoehdoista ensimmäistä, kertomusten tutkimista, jolloin aineisto ymmärretään kertomukseksi. Tämä tutkielma voidaan myös käsittää eräänä kertomuksena Yhdysvaltin käsityksistä, mutta tarkoitukseni ei ole kertomuksen tuottaminen vaan objektiivisempi kuvailu.

Narratiivisen tutkimuksen aineistona toimivat usein proosamuotoiset tekstit, tai muunlainen kerronta. Aineiston suhteen ei kuitenkaan olla erityisen tarkkoja; yksinkertaisimmillaan tutkimuksen kohteeksi kelpaa mikä tahansa kerrontaan perustuva aineisto, jolle ei välttämättä aseteta vaatimuksia eheydestä tai juonellisuudesta (Heikkinen 2015, 159). Tarinallisia tulkintoja on mahdollista nostaa esiin myös aineistoista, jotka eivät sisällä alku-keskikohta-loppu –tyyppisiä kertomuksia (Hänninen 2015, 173). Tämän työn kohdalla aineistona toimii virallinen politiikkadokumentti, joka siis tämän laivan aineistotulkinnan mukaan soveltuu narratiivisen tutkimuksen aineistoksi.

4.1. Strategiset narratiivit

Käytän tässä työssä aineiston analyysissä apuna strategisten narratiivien käsitettä. Strategiset narratiivit ovat Alistér Miskimmonin, Ben O’Loughlinin ja Laura Rosellen kehittämä työkalu narratiivien tutkimukseen; he väittävät, että poliittiset toimijat käyttävät narratiiveja strategisesti omien tavoitteidensa ajamiseksi. Toimijoiden strategisten narratiivien tarkoituksena on muodostaa jaettu kuva menneestä, nykyhetkestä ja tulevaisuudesta kansainvälisessä politiikassa. (Miskimmon ym. 2013, 23.) Strategiset narratiivit vahvistavat toimijoiden vaikutusvaltaa, muuttavat diskurssien luonnetta ja vaikuttavat toimijoiden odotuksiin. Kyse on sekä toimijoita itseään että kansainvälistä järjestelmää koskevista narratiiveista. (Miskimmon ym. 2013; XI, 2-3.)

Strategisten narratiivien tarkoitus on vaikuttaa sekä kotimaiseen että kansainväliseen päätöksentekoon: yleisö tulee taivutella oman narratiivin, ja tätä kautta omien politiikkavalintojen, taakse (Miskimmon ym. 2013, 23). Narratiivit ovat siis yhtäältä valtainstrumentteja Weberiläisessä mielessä, jossa A pyrkii taivuttelemaan B:n tekemään jotain, mitä tämä ei ilman valtainstrumentin vaikutusta tekisi (Miskimmon ym. 2013, 17). Vaikuttamisen lisäksi, strategisilla narratiiveilla voi olla myös toisenlainen rooli: ne voivat konstituoida kansainvälisten suhteiden luonteen, toimijoiden identiteetin ja järjestelmäkäsityksen. Jos valtiot siis esimerkiksi ymmärtävät koalitioiden

rakentamisen kansainvälisen turvallisuuden kannalta tarpeellisina, heidän tuottamansa strategiset narratiivit heijastavat näitä käsityksiä ja omalta osaltaan vahvistavat niitä. (Miskimmon ym. 2013, 17-18.) Valtiot saattavat siis todella sisäistää strategisten narratiivien luomat käsitykset osaksi omaa ymmärrystään. Tämän työn kohdalla strategisia narratiiveja käsitellään ennen kaikkea toimijoiden käsityksiä kuvaavina esityksinä, eikä niinkään Yhdysvaltain vaikutusyrityksinä.

Miskimmon, O’Loughlin ja Roselle jakavat strategiset narratiivit kolmeen eri luokkaan: järjestelmänarratiiveihin, identiteettinarratiiveihin ja asia- tai politiikkanarratiiveihin (Miskimmon ym. 2017, 8). Järjestelmänarratiivien kautta toimijat tuovat esille oman näkemyksensä kansainvälisestä järjestyksestä (Miskimmon ym. 2017, 2). Kyse on siitä, kuinka maailma on rakentunut, ketkä ovat relevantteja toimijoita, ja kuinka systeemi toimii. He nostavat esimerkeiksi järjestelmänarratiiveista kylmän sodan, terrorisminvastaisen sodan sekä Kiinan nousun. (Miskimmon ym. 2017; 8, 57.) Identiteettinarratiivit rakentavat tarinaa siitä, kuka poliittinen toimija on, mitä arvoja hän omaa, ja mitä tavoitteita hänellä on (Miskimmon ym. 2017, 8). Asia- tai politiikkanarratiiveilla tarkoitetaan puheenvuoroja, joissa oikeutetaan oman politiikkalinjan valintaa ja tarpeellisuutta sekä hahmotetaan sitä, kuinka tämä linja on mahdollista toteuttaa. Näissä narratiiveissa oma toiminta asetetaan kontekstiin, jossa tunnistetaan itse asia johon halutaan vaikuttaa, muut tilanteeseen liittyvät toimijat, sekä se kuinka valittu toimintalinja tulee ratkaisemaan asian itselle edullisella tavalla. (Miskimmon ym. 2017, 8.)

Strategisten narratiivien kohdalla on syytä huomata, että nämä kolme tasoa liittyvät erottamattomasti toisiinsa; sikäli kun eri tasojen narratiivit ovat ristiriidassa keskenään, tämä voi heikentää tarinan yleistä vaikuttavuutta (Miskimmon ym. 2017, 8). Esimerkiksi laajan kansainvälisen koalition rakentaminen sotaa varten kertoo omanlaista tarinaa järjestelmän luonteesta, johon unilateraalia, ennalta ehkäisevää voimankäyttöä tukevat intressinarratiivit sopivat huonosti (Miskimmon ym. 2017, 58).

5. TUTKIMUKSEN AINEISTO – VUODEN 2018 NPR-RAPORTTI

Tutkielman primääriaineistona toimii Yhdysvaltain viimeisin Nuclear Posture Review -raportti (jatkossa NPR) vuodelta 2018. NPR-raportit ovat Yhdysvaltain puolustusministeriön noin kahdeksan vuoden välein julkaisemia, tätä nykyä julkisia, katsauksia Yhdysvaltain ydinasevoimien nykytilasta ja tulevaisuudensuunnitelmista, kansainvälisestä toimintaympäristöstä, ja Yhdysvaltain roolista tässä

ympäristössä. Raporteissa esitetään siis sekä Yhdysvaltain käsityksiä itsestään ja ympäristöstään, että myös oikeutetaan maan ydinasearsenaalin ylläpitämistä. NPR-raporttien säännöllinen laadinta on varmistettu lainsäädännöllä, ja niiden on tarkoitus kattaa julkaisuaan seuraavat viisi-kymmenen vuotta (US DoD 2020; FAS 2020; Péczeli 2018, 238-239).

Se, mitä NPR-raportteihin tulee sisältää, ja miten strategia tulee muotoilla, on kiivaan väittelyn kohteena sekä Pentagonin sisällä että hallinnon eri virastojen välillä. Monien tahojen vaikuttaessa raportin sisältöön, se muotoutuukin usein osittain epäselväksi, sisäisesti ristiriitaiseksi ja antaa mahdollisuuden monenlaisille tulkinnoille. Siinä missä tämä on aina ollut osa NPR-raporttien luonnetta, Trumpin presidenttikauden raportin sanotaan olevan edeltäjistään vielä epäselvempi. (Brown 2018, 268-269.)

Viimeisin NPR-raportti herätti julkaisunsa alla huolta siitä, että Yhdysvallat olisi laajentamassa ydinaseidensa roolia maan strategiassa. Tekstissä ei kuitenkaan loppujen lopuksi menty aivan niin pitkälle, kuin mitä monet asiantuntijayhteisössä olivat pelänneet: raportti nähtiin pikemmin jatkumona edelliseen vuoden 2010 raporttiin. (Harries 2018, 55.) Suurimmat muutokset liittyivät pelotteen rakentamisen ja ylläpitämisen painotukseen, sekä varauksellisempaan suhtautumiseen kansainvälisen yhteistyön suhteen, asevalvonnan ja aseidenriisunnan saralla. Raportti on hyvin pessimistinen kansainvälisen turvallisuusympäristön kehityksen suhteen, ja näkee suurvaltojen välisen kilpailun palaavan kansainvälisen politiikan keskiöön. (Péczeli 2018; 238, 253)

NPR-raportti valikoitui primääriaineistoksi sen vuoksi, että tämä on kaikkein kattavain virallinen esitys Yhdysvaltain ydinasepolitiikasta mitä maa julkaisee. Valinta keksittyä ainoastaan viimeisimpään raporttiin johtuu halusta ymmärtää Yhdysvaltain käsityksiä niin kuin ne ovat tänä päivänä. Siinä missä valitsemani aineisto voidaan nähdä strategisten narratiivien valossa Yhdysvaltain vaikutusyrityksenä, se voidaan narratiivisen luonteensa vuoksi nähdä myös ikkunana laatijoidensa käsityksiin. Käsitän tässä työssä raportin Yhdysvaltain pyrkimyksiksi esittää, mikä maan oma tilanne on, kuinka asiointi maailmassa todellisuudessa on, miten Yhdysvaltain tulisi tähän suhtautua, millä menetelmillä ja aikataululla. Kyse on siis maan käsityksistä. Tämä ei sulje pois mahdollisuutta ymmärtää raportti myös vaikutusyrityksenä, mutta lähtökohtani on, että raportissa esitetyt käsitykset maasta todella ovat Yhdysvaltain aitoja sisäistettyjä käsityksiä itsestään eivätkä vaikuttamista varten keksittyjä käsityksiä, joihin ei todellisuudessa uskota mutta joiden etsittämisen katsotaan parantavan viestin vaikuttavuutta.

Kari Kiviniemi kirjoittaa, että aineiston rajaamisessa kyse on myös tulkinnallisesta rajauksesta. Aineiston keruu ja kerätyn aineiston luonne riippuvat ennen kaikkea tutkijan omista intresseistä ja

tarkastelunäkökulmista (Kiviniemi 2015, 77). Tämän tutkielman kohdalla primääriaineiston rajaaminen Yhdysvaltain puolustusministeriön julkaisuihin johtuu nimenomaan halusta keskittyä Yhdysvaltain viralliseen, julkilausuttuun ydinasepolitiikkaan. Väittäisin, että viralliset raportit ovat myös ainoita "suoria" lähteitä 'ydinase-Yhdysvaltain' käsityksiin itsestään ja ympäristöstään; viralliset raportit ovat ikään kuin valtion itsensä itsestään tuottamaa kerrontaa; virallisten raporttien ulkopuolelle jäävät asiantuntijakeskustelut olisivat taas muiden kommentteja Yhdysvaltain käsityksistä.

6. RAPORTIN SISÄLTÄMÄT NARRATIIVIT

Tässä osuudessa vastataan tutkimuskysymykseen jaottelemalla aineiston sisältämät narratiivit kolmeen eri luokkaan. Ensimmäisenä esitellään maan kansainvälistä järjestelmää koskevat käsitykset. Strategisten narratiivien mukaan järjestelmänarratiiveissa on kyse siitä, kuinka maailma on rakentunut, ketkä ovat relevantteja toimijoita, ja kuinka systeemi toimii. Teoreettisen viitekehyksen valossa kyseessä on valtion kansainvälistä anarkiaa koskevat käsitykset. Seuraava osio liittyy maan identiteetinarratiiveihin. Wendt kertoo valtioiden omaavan identiteetin. Strategisten narratiivien kautta ajateltuna identiteetinarratiiveissa rakennettiin tarinaa siitä, kuka poliittinen toimija on, mitä arvoja hän omaa, ja mitä tavoitteita hänellä on. Kolmannessa osiossa tarkastellaan maan politiikanarratiiveja, tai Wendtiläisittäin ajateltuna niitä intressejä, joita valtio käsittää omaavansa. Strategisissa narratiiveissa politiikanarratiiveilla tarkoitettiin puheenvuoroja, joissa oikeutetaan oman politiikkalinjan valintaa ja tarpeellisuutta sekä hahmotetaan sitä, kuinka tämä linja on mahdollista toteuttaa.

6.1. Raportin kertomus kansainvälisestä järjestelmästä

6.1.1 Ydinaseiden rooli kansainvälisessä järjestelmässä

Yhdysvallat esittää ydinaseiden omaavan merkittävän suurvaltakonflikteja rajoittavan roolin maailmassa. Raportissa viitataan ydinaseita edeltävään aikaan jatkuvasti pahenevana suursotien aikana, joka käytännössä loppui ydinaseisen esiintulon myötä. (Department of Defence 2018, 16-17.) Yhdysvallat näkee, että ydinaseiden pelotevaikutus takaa sen, että näillä aseilla ei enää yritetä ratkaista konflikteja (DoD 2018; 16,20), ja että pelotteen rakentaminen vähentää suurvaltojen välisten

sotien riskiä (DoD 2018, 19). Maa näkee selkeästi ydinaseet positiivisessa valossa kansainvälisen turvallisuuden kannalta, konflikteja ehkäisevinä välineinä.

Ajatus siitä, että ydinaseet eivät ole sodankäynnin väline, on perinteisesti liitetty pelotteen logiikan toimimiseen. Tämä heijastuu myös Yhdysvaltain narratiivissa, sillä pelotteen roolia korostetaan. Pelotteen logiikkaa ydinaseiden käyttämättömyyden perusteena on myös haastettu: esimerkiksi Nina Tannenwald argumentoi, että ydinaseiden käyttöä vastaan on kehittynyt voimakas, globaali tabu, jota valtiot eivät ole herkästi halukkaita rikkomaan. Aseet on monin paikoin stigmatisoitu täysin hyväksymättömiksi. Tämä normatiivisen elementin voi käsittää olevan pelotetta vahvempi käytön este. (Tannenwald 2007, 2.) Ydinaseita ei kuitenkaan tämän tutkimuksen aineistona toimivassa raportissa olla stigmatisoitu, oikeastaan päinvastoin; aseita ylistetään rauhan, turvallisuuden ja vakauden ylläpitäjinä.

6.1.2 Käsitys toimintaympäristöstä ja sen kehityksestä

Maa kertoo kansainvälisen toimintaympäristön muuttuneen merkittävästi turvattommaksi sitten edellisen, vuoden 2010 NPR-raportin julkaisun (DoD 2018; 2, 3, 13, 27). Yhdysvallat kertoo maailmasta puuttuvan globaali auktoriteetti, joka pystyisi komentamaan valtioita seuraamaan sääntöjä. Täten maa katsoo sääntöjen olevan juuri niin vahvoja, kuin mitä on valtioiden halu noudattaa niitä. (DoD 2018, 69.) Suurvaltasuhteiden kerrotaan heikentyneen (DoD 2018, 3), ja maa löytää itsensä ensimmäistä kertaa 25 vuoteen jälleen suurvaltakilpailun värittämästä maailmasta (DoD 2018, 5). Tämän päivän uhkakuviksi mainitaan merkittävät konventionaaliset, kemialliset, biologiset, ydinaseisiin liittyvät, avaruuteen liittyvät, sekä kyberuhat. Lisäksi mainitaan väkivaltaiset valtioista riippumattomat toimijat. (DoD 2018, 2.) Kuvaus maailmasta heijastaa klassista kansainvälisen politiikan anarkiäkäsitystä. Merkittävää on, että säännöt ja sääntöpohjainen hallinta näyttävät olevan mahdollisia, kunhan valtiot ovat vain yhteistyöhaluisia ja -kykyisiä. Turvallisuusympäristö on muuttunut turvattommaksi sitä mukaa, kun suurvaltakilpailijoita on astunut kansainväliselle areenalle maata haastamaan. Uhkia on monenlaisia, ja vastustajia ei rajata pelkästään valtioihin vaikka painotus valtioissa onkin.

Raportissa kerrotaan, että Yhdysvaltain aiemmat odotukset kansainvälisestä kehityksestä eivät ole toteutuneet. Odotuksissa oli, että konfliktit suurvaltojen välillä olisivat vähentymän päin. Lisäksi, Yhdysvallat odotti oman esimerkkinsä ydinaseiden vähentämisen saralla johtavan muutkin toimijat samankaltaisiin vähennystoimiin. Aseiden vähentämisen sijaan, potentiaaliset vastustajat ovat

laajentaneet ja modernisoineet arsenaalejaan. (DoD 2018; 6, 7, 8.) Vastustajien tavoitteena on Yhdysvaltain mukaan tunnistaa ja käyttää hyväkseen heikkouksia maan ydinasekapasiteetissa ja -strategiassa (DoD 2018, 27). Alueellisten konfliktien vastapuolena on jatkossa aiempaa todennäköisemmin ydinasein varustettu toimija. Lisäksi riski konfliktien eskaloitumisesta ydinaseiden käytön tasolle on noussut. (DoD 2018, 7-8.) Yhdysvaltain narratiivi on, että maa on ollut kansainvälisen yhteistyön ja vakauden aktiivinen edistäjä, johtaja ja esimerkkivaltio. Tämä lähestymistapa ei ole kuitenkaan toimiva, ainakaan tämänhetkisen kehityksen valossa. Vanhan kaltainen toiminta tekee valtiosta heikon ja haavoittuvaisen, joten suuntaa on muutettava.

Kansainvälisiä suhteita kuvataan epävakaaiksi (DoD 2018; 2, 13), ja Yhdysvallat näkee turvallisuusympäristön kehittyvän myös tulevaisuudessa epävakampaan suuntaan (DoD 2018; 14, 27, 37). Raportissa viitataan joidenkin maailmankolkkien olevan pysyvän levottomuuden alaisuudessa, ja Yhdysvallat näkee tämän asiointilan jatkuvan vähintään samankaltaisena myös tulevaisuudessa, mahdollisesti jopa pahentuvan. Tämän kehityskulun katsotaan korostavan pelotteen rakentamisen tärkeyttä. (DoD 2018, 2.) Maa nostaa esille kaksi erityistä turvallisuutta haastavaa kehityskulkua: geopoliittisen epävarmuuden ja teknologian kehityksestä nousevan epävarmuuden. Geopolitiikan osalta Yhdysvallat näkee maailman valtatasapainon olevan murroksessa, ja valtioiden olevan tulevaisuudessa entistä herkempiä muuttamaan käyttäytymistään ja liittolaisuussuhteitaan äkillisesti. Teknologinen epävarmuus liittyy taas odottamattomiin läpimurtoihin tekniikan kehityksen saralla, josta saattaa seurata uusia uhkia Yhdysvaltain turvallisuudelle. Erityisenä huolenaiheena mainitaan teknologiat, joilla voitaisiin vaikuttaa Yhdysvaltain ydinasevoimien tai -komentoketjun turvallisuuteen. (DoD 2018, 14.) Mielenkiintoista on, että maa ei näy tulevien kehityskulkujen millään tavalla parantavan kansainvälistä rauhaa ja turvallisuutta; kaikki tapahtumat vain haastavat sitä ja aiheuttavat valtiolle lisää ongelmia. Mitään positiivista kehitystä ei ole siis havaittavissa. Siinä missä haasteet saattavat olla moninaiset, yleispätevänä lääkkeenä kaikkiin tilanteisiin tarjotaan ydinasepelotteen vahvistamista, sillä kuten aiemmin jo todettu, maa näkee ydinaseet lähtökohtaisesti rauhaa, turvallisuutta ja vakautta parantavana työkaluna.

Muiden valtioiden esitetään tänä päivänä tavoittelevan sellaista kehittynyttä teknologiaa, joka on aiemmin ollut vain suurvaltain tavoitettavissa (DoD 2018, 5). Ydinlaitosten ja -materiaalin määrä maailmassa on myös kasvamaan päin, ja tämä tekee ydinaseiden päätyemisestä terroristien ja muiden ei-valtiollisten toimijoiden käsiin entistä todennäköisempää (DoD 2018; 66, 72). Yhdysvallat näyttää suhtautuvan ydinaseiden olemassaoloon binäärisenä kysymyksenä, jossa aseita joko on tai ei ole toimijoiden hallussa, itse kapasiteetin muodolla ei ole niin paljon väliä. Maa kertooikin, että niin pitkään kun muut toimijat aseita omaavat, missä tahansa kapasiteetissa, Yhdysvaltain omat aseet ovat

legitiimejä (DoD 2018; 2, 16). Ydinaseiden tuleva kansainvälinen leviäminen esitetään raportissa lähes varmana, viitaten sekä teknologian että tietotaidon diffuusioon maailmassa. Oma arsenaali oikeutetaan osittain tämän odotetun leviämisen kautta.

6.1.3 Käsitys vastustajista

Kuten aiemmin todettu, Yhdysvallat katsoo suurvaltakilpailun palanneen kansainväliseen politiikkaan. Vastustajia nostetaan raportissa esiin neljä: Venäjä, Kiina, Pohjois-Korea ja Iran. Muita valtioita ei nosteta vastustajiksi. Potentiaalisista vastustajista Venäjä ja Kiina saavat raportissa suurimman huomion. Maat mainitaan merkittävänä toimijoina, joiden katsotaan omalla toiminnallaan rikkovan kansainvälisiä normeja ja sitä kylmän sodan jälkeistä järjestystä, jonka Yhdysvallat katsoo yhteistyössä muiden toimijoiden kanssa rakentaneensa. (DoD 2018, 2.) Venäjä ja Kiina esitetään esimerkkitapauksina toimijoista, joiden kerrotaan viime vuosina rakentaneen omia ydinasearsenaalejaan kansainvälistä vakautta vaarantavaan suuntaan (DoD 2018, 2, 24). Yhdysvaltain puhuessa suurvaltakilpailun paluusta kansainväliseen politiikkaan, Venäjä ja Kiina esitetään selkeästi maina jotka tähän suurvaltakilpailijan rooliin asettuvat.

Venäjän ja Kiinan kerrotaan tavoittelevan asymmetrisiä keinoja Yhdysvaltain konventionaalisen voiman haastamiseksi. Tämän toiminnan sanotaan lisäävän harha-askelten riskiä, ja täten nostavan sotilaallisen konfliktin uhkaa. Maiden katsotaan haastavan Yhdysvaltain avaruuteen sijoitettuja tiedustelu- ja valvontalaitteistoja sekä maan ydinaseiden hallintaan liittyvän komentoketjun toimivuutta. Lisäksi Venäjä ja Kiina ovat kehittäneet hyökkäyksellistä kapasiteettia myös kyberavaruuteen. (DoD 2018; 7, 57.) Maat ovat myös parantaneet taistelun alueen eristämiskykyään (A2/AD, anti access, area denial), jonka Yhdysvallat katsoo maiden pyrkimykseksi rajoittaa Yhdysvaltain kansainvälistä toimintavalmiutta ja liikkuvuutta Euroopassa ja Aasiassa (DoD 2018, 7). Maista puhuttaessa, kaikki heidän kapasiteetinrakentamisensa esitetään aina hyökkäyksellisen linssin kautta. Venäjän ja Kiinan ei katsota kehittävän uusia asejärjestelmiä puolustusta varten, vaan hyökätäkseen. Hyökkäyksen kohteena on aina joko Yhdysvallat itse, tai Yhdysvaltain intressit eri maailmankolkissa.

Venäjä kuvataan raportissa maana, joka on valmis käyttämään voimaa Euroopan rajojen uudelleenmäärittämiseksi. Venäjän katsotaan uhkailevan muita sekä avoimesti että epäsuorasti ydinaseillaan. Maan kerrotaan myös rikkovan kansainvälisiä sitoumuksiaan, ja tällä sanotaan olevan suora vaikutus muiden turvallisuuteen. (DoD 2018; 6, 9, 30.) Esimerkkeinä rikotuista sopimuksista

mainitaan vuoden 1987 INF-sopimus, vuoden 2002 Avoin taivas -sopimus, vuoden 1991 PNI-sopimus sekä vuoden 1994 Budapestin sopimus (DoD 2018; 6, 9, 73). Venäjän käsitetään pitävän Yhdysvaltoja ja Natoa pääasiallisina esteinä maan geopolittisten tavoitteiden saavuttamiseksi (DoD 2018; 8, 30). Venäjä esitetään teknisesti taitavana, arsenaaliaan aggressiivisesti modernisoivana ja laajentavana suurvaltana. Maan sanotaan myös omaavan vahvuuksia, joita Yhdysvalloilla ja sen liittolaisilla ei ole: ydinaseiden tuotantokapasiteetti esitetään suurena, ja maalla katsotaan myös olevan etu taktisten ydinaseiden kehityksessä. (DoD 2018; 8-9, 30.) Maa kuvataankin ydinaseisiin liittyvän kyvykkyyden osalta kaikkein merkittävimpänä vastustajana (DoD 2018, 46). Raportissa halutaan tehdä selväksi, että Yhdysvallat ei näe Venäjää Neuvostoliiton reinkarnaationa, ja että kylmä sota on ohi (DoD 2018, 30). Yhdysvallat katsoo, että Venäjä ei tätä nykyä ole kiinnostunut Yhdysvaltain ydinaseiden roolia vähentämään pyrkivistä aloitteista (DoD 2018, 10).

Yhdysvallat katsoo sekä Venäjän että Kiinan omaavan ydinaseita ensisijaisesti niiden peloteroolin vuoksi. Maa esittää kuitenkin, että Venäjä saattaa konfliktitilanteessa turvautua ydinaseiden ensi-iskulla uhkailuun, tai rajoitettuun ensi-iskuun, taivutellakseen Yhdysvallat ja sen liittolaiset konfliktin päättämiseen Venäjälle edullisin ehdoin. (DoD 2018; 7, 8, 30, 53.) Yhdysvallat katsoo, että Venäjä ei tätä nykyä näytä olevan vakuuttunut Yhdysvaltain lupauksesta vastata Venäjän taktisten ydinaseiden käyttöön omilla strategisilla ydinaseillaan (DoD 2018, 7, 30). Maalla on samankaltaisia huolia myös Kiinan ensikäytön suhteen (DoD 2018, 32). Tämä käsitys on Yhdysvaltain mukaan virheellinen, ja maa sanoo olevansa edelleen valmis vastaamaan iskuun tarpeen vaatiessa omilla aseillaan (DoD 2018; 8, 30).

Kuten Venäjän, myös Kiinan esitetään kehittäneen lyhyessä ajassa paljon uutta kapasiteettia (DoD 2018, 11). Maan katsotaan tavoittelevan johtavaa asemaa toimintaympäristössään, ja tämä haastaa Yhdysvaltain intressit alueella. Kiina haastaa toiminnallaan myös Yhdysvaltain alueellisten liittolaisten aseman. Kiinan kerrotaan muun muassa hylänneen hallitustenvälisen Pysyvän välitystuomioistuimen tuomion liittyen maan aluevesivaatimukseen Etelä-Kiinan merellä, jossa tuomioistuin päätti Kiinan vaatimusten vastaisesti. Maan kerrotaan kuitenkin jatkaneen toimintaansa kiistellyillä alueilla, ja Yhdysvallat katsoo tämän toiminnan tarkoituksen olevan ympäristön muokkaaminen siihen suuntaan, että aluevaatimukset voitaisiin jatkossa paremmin perustella. (DoD 2018, 6-7.) Kiina omaa modernin iskukyvyyn, joka ulottuu alueen liittolaisten lisäksi Yhdysvaltoihin (DoD 2018, 31). Maan sanotaan kehittävän kapasiteettia haastaakseen Yhdysvaltain operaatiokyvyn alueella. Yhdysvaltain ja Kiinan välisellä konfliktilla katsotaan olevan potentiaalia eskaloitua ydinaseiden käytön tasolle. (DoD 2018, 32.) Kiinan esitetään lisäävän omien ydinaseidensa lukumäärää sekä kehittävän niiden toimintakykyä ja suojausta. Kiinan kohdalla Yhdysvallat nostaa

suurimmaksi huolenaiheeksi maan avoimuuden puutteen liittyen Kiinan modernisaatio-ohjelmaan ja sen tavoitteisiin. (DoD 2018, 11.)

Yhdysvallat katsoo edelleen voivansa, kahdenvälisen dialogin kautta, vähentää jännitteitään Venäjän ja Kiinan kanssa. Dialogin tarkoituksena on virhearviointien ja väärinkäsityksen minimoiminen. Yhdysvallat esittää, että he jatkavat dialogin tavoittelua Kiinan suuntaan. Venäjän kohdalla mainitaan aiempien vuosien onnistunut strateginen dialogi, ikään kuin esimerkkinä siitä että tämä on edelleen mahdollista. Yhdysvallat viittaa kuitenkin viimeaikaisiin tapahtumiin, jotka ovat lisänneet maiden välisiä jännitteitä ja tehneet rakentavasta dialogista haastavaa. Maa odottaa Venäjän ottavan askeleita siihen suuntaan, että sen voidaan katsoa osallistuvan neuvotteluihin rakentavalla ja läpinäkyvällä tavalla. (DoD 2018, 7.)

Sekä Venäjän että Kiinan kohdalla on syytä huomata, että valtiot katsotaan alueellista järjestystä muuttamaan pyrkiviksi, aggressiivisiksi valtioiksi. Kaikki maiden toimet esitetään hyökkäyksellisinä. Maiden sotilaskapasiteetti esitetään myös kyvykkäänä, jolle Yhdysvallat on haavoittuvainen. Maat eivät ole kertoman mukaan kiinnostuneita kansainvälisestä hallinnasta, mikä vahvistaa kuvaa järjestystä mullistamaan pyrkivistä maista. Yhteistyö ei siis näytä mahdolliselta, ja maat pakotetaan raportissa sellaiseen muottiin, jossa ainoa tehokas politiikkavaihtoehto on pelotteen ylläpitäminen. Kaikki muut yhteistyön muodot näyttävät epäonnistuneilta, ja tulevat ilmeisesti myös epäonnistumaan sillä Venäjällä ja Kiinalla ei ole raportin mukaan minkäänlaista halua vastavuoroisiin suhteisiin. Yhdysvaltain esitys strategisesta dialogista jää ohueksi, ja kyseessä näyttäisikin olevan todellisen dialogin sijaan eräänlainen kriisitilanteessa aktivoitava keskustelukanava, jonka avulla onnistuttaisiin välttämään kaikkein pahimmat vaihtoehdot. Näyttääkin siltä, että suurvaltojen suhteet tulevat jatkossa perustumaan asevarusteluun, yhteistyön sijaan.

Muista raportissa mainituista vastustajista Pohjois-Korean kerrotaan kiihdyttäneen provokatiivista ydinase- ja ohjuskapasiteetin kehittämistään (DoD 2018; 11-12, 24). Maa on myös uhkaillut sekä Yhdysvaltoja että sen liittolaisia alueella. Pohjois-Korean ei odoteta luopuvan aseistaan vapaaehtoisesti, ja sen esitetään olevan mahdollisesti vain muutaman kuukauden päässä kyvystä iskeä itse Yhdysvaltoihin. Asejärjestelmien kehitys on ollut maassa aggressiivista. Yhdysvallat katsoo Pohjois-Korean olevan välitön ja ennalta-arvaamaton uhka Yhdysvalloille, sen liittolaisille ja kumppaneille. (DoD 2018; 11-12, 32.) Pohjois-Korean tavoittelema ydinase- ja ohjusteknologinen kehitys esitetään laittomana. Tässä viitataan sekä YK:n turvallisuusneuvoston päätöslauselmiin, että kansainväliseen Ydinsulkusopimukseen, joita Pohjois-Korea ei ole noudattanut. (DoD 2018; 2-3, 71.) Yhdessä Venäjän kanssa, Pohjois-Korean mainitaan viime aikoina korostaneen ydinaseiden roolia omissa strategioissaan ja suunnitelmissaan, sekä maiden kerrotaan ryhtyneen entistä avoimempaan

ydinaseilla uhkailuun (DoD 2018, 3). Pohjois-Koreasta puhuttaessa raportissa tultiin samalla viitatuksi siihen Yhdysvaltain käsitykseen, että maailmassa on legitiimejä ja illegitiimejä ydinasevaltioita. Olemassa olevien ydinasevaltojen arsenaaleja ei pääosin haasteta, Pohjois-Koreaa lukuun ottamatta, vaan ne ovat luonnollinen osa maiden puolustusta. Muut maailman valtiot taas ovat pääosin ydinsulkusopimuksen alla, jolloin heidän aseohjelmansa ovat lähtökohtaisesti sopimuksen valossa laittomia.

Yhdysvallat katsoo Pohjois-Korean eliitin mahdollisesti ajattelevan ydinaseiden antavan heille enemmän liikkumavaraa alueella, ja maan voi odottaa ottavan jatkossa entistä provokatiivisempia askeleita ydinasepelotteensa rohkaisemana, vastaiskua pelkäämättä. Tämä on Yhdysvaltain mukaan virhekäsitys. (DoD 2018; 32, 54.) Yhdysvallat näyttää käsittävän Pohjois-Korean Kimin perheen järjestelmänä, poikkeuksena muista raportissa mainituista vastustajista, keitä ei ymmärretä lähtökohtaisesti maiden poliittisten eliittien kautta (DoD 2018, 33). Pohjois-Korean asevarustelu esitetään kaikkein merkittävimpänä uhkana kansainväliselle turvallisuudelle ja vakaudelle, ja varustelun pelätään johtavan edelleen ydinaseiden leviämiseen. Tämä leviäminen koskee sekä Pohjois-Korean aseiden ja asemateriaalin toimittamista halukkaille toimijoille, että Pohjois-Korean naapurivaltioiden lisääntyvää painetta kehittää oma ydinaseensa. (DoD 2018; 12, 71.)

Yhdysvallat katsoo myös Iranin olevan mahdollinen ydinaseteknologian ja -materiaalin levittäjä (DoD 2018; 13, 34). Maan sanotaan muutenkin olevan naapurustossaan epävakautta aiheuttava toimija (DoD 2018, 13). Iranista puhuttaessa, raportissa nostetaan samassa kohdassa esille myös terroristiryhmittymien ja roistovaltioiden uhka kansainväliselle turvallisuudelle. Varsinkin ydinaseterrorismin uhkaa korostetaan. (DoD 2018; 13, 66.) Vaikka Irania ei tässä kohdassa suoraan näihin toimijoihin liitetä, tässä luodaan kuitenkin implisiittisesti kuvaa maan luonteesta ja yhteyksistä. Terroristiryhmien käsitteleminen samassa alaluvussa Iranin kanssa kertoo selkeästi Yhdysvaltain käsittävän maan olevan yhteydessä kansainväliseen terrorismiin, tai omaavan ainakin potentiaalia ja halukkuutta terroristiryhmien voimaannuttamiseen. Iranin esitetään tavoittelevan johtavaa asemaa ympäristössään, ja Yhdysvallat katsoo oman läsnäolonsa olevan Iranin mielestä merkittävin este tämän tavoitteen saavuttamiseksi (DoD 2018, 33). Kaiken kaikkiaan Pohjois-Korea ja Iran nähdään selkeästi erilaisia uhkina kuin suurvallat Venäjä ja Kiina: uhkakuvat liittyvät enemmän ydinaseiden leviämiseen, ja rajoitettuihin konflikteihin alueilla. Maat eivät pysty vakavassa määrin suoraan haastamaan Yhdysvaltain omaa suvereniteettia ja koskemattomuutta, mutta ne voivat kyllä aiheuttaa suuria ongelmia Yhdysvaltain alueellisille intresseille.

6.1.4 Käsitys asevalvonnasta ja aseistariisunnasta

Yhdysvallat näkee ydinaseettoman maailman olevan mahdollinen, mutta katsoo että tätä asiointilaa ei ole tämän hetken ilmapiirissä mahdollista saavuttaa. Raportissa kerrotaan maan olevan osallinen useissa eri asevalvontasopimuksissa; tämä kansainvälinen sopiminen taas liitetään ajatukseen joukkotuhoaseiden hävittämisestä. (DoD 2018; 2, 39.) Kansainvälisen asevalvonnan sanotaan auttavan hillitsemään valtioiden välistä strategista kilpailua. Asevalvonta edistää myös valtioiden välistä yhteistyötä ja luottamuksen rakentamista sekä parantaa läpinäkyvyyttä ja ennustettavuutta. (DoD 2018, 72.) Esimerkkinä maa viittaa kylmän sodan aikaisiin sopimuksiin Yhdysvaltain ja Neuvostoliiton välillä (DoD 2018, 73). Yhdysvallat näkee kuitenkin tämän hetken turvallisuusympäristön siinä määrin hankalana, ja vastapuolten neuvottelu- ja toimeenpanohalukkuuden siinä määrin matalana, että maa ei näe selkeää mahdollisuutta asevalvonnan edistämiseksi tänä päivänä (DoD 2018, 73)

Monenkeskinen sopiminen ja yhteistyö ydinaseiden maailmassa on kuitenkin Yhdysvaltain mukaan edelleen mahdollista, sekä myös tehokas toimintamalli kansainvälisten tavoitteiden saavuttamiseksi (DoD 2018; 2, 39). Maan tavoitteena on ydinaseista luopuminen, mutta tämän tulee tapahtua ainoastaan siinä maailmanvaiheessa, jossa kaikki muutkin valtiot luopuvat omista arsenaaleistaan. Suotuisa ilmapiiri aseistariisunnalle taas voisi kehittyä vain kansainvälisen turvallisuusympäristön perustavanlaatuisen murroksen kautta. (DoD 2018, 16.) Yhdysvallat ei katso YK:ssa vuonna 2017 alulle pantua Ydinaseiden kieltosopimusta realistisena vaihtoehtona ydinaseiden kansainväliselle hävittämiselle siitä syystä, että sopimus ei tuo mukanaan mitään uusia, pitäviä kansainvälisiä turvatakuita (DoD 2018, 72).

Yhdysvallat on selkeästi aseistariisuntaa vastaan, mutta huolimatta aiemmin esitetyistä varauksista kansainvälistä yhteistyötä kohtaan, maa näyttäisi kuitenkin olevan jossain määrin halukas valtioiden väliselle hallinnalle asevalvonnan saralla. Tämän suhteessa raportti on monin paikoin epäselvä ja ristiriitainen, siis haluaako valtio kansainvälistä hallintaa vai ei. Jos yhteistyötä tavoitellaan, kysymys kuuluu, mitä tulee tehdä, kenen välillä, kenen ehdoilla ja kuka valvoo? Vanhaa ydinase-regiimiä ylistetään, ja maa haluaisi tilalle jotain vastaavaa. Se, mitä tämä on, raportissa ei selvitetä. Viittauksessa kylmän sodan aikaiseen regiimiin, ja kuvauksessa nykytilannetta edeltäneestä Yhdysvaltain johtamasta kansainvälisestä järjestelmästä, on jotain samaa: molemmissa luodaan kriitikittömästi positiivista kuvaa jo menneestä ajasta, nostalgian hengessä. Tämä ei varsinaisesti ole varteenotettava politiikka-aloite, mutta tässä kerrotaan kuitenkin jonkinlaisesta halukkuudesta aseiden kansainväliseen hallintaan.

Esimerkkejä onnistuneesta globaalista yhteistyöstä mainitaan myös. Maa katsoo Ydinsulkusopimuksen olevan tänä päivänä keskeisin ja tehokkain aseiden leviämistä kontrolloiva järjestelmä (DoD 2018, 70). Kansainvälisille organisaatioille annetaan myös rooli ydinaseiden leviämisen sääntelyssä: maa katsoo esimerkiksi kansainvälisen atomienergiajärjestön työn arvokkaaksi tällä saralla (DoD 2018, 71). Pohjois-Korea ja Iran taas nostetaan ydinaseiden kansainvälisen sääntelyn kannalta kaikkein suurimmiksi ongelmiksi, koska näiden valtioiden katsotaan olevan joko kokonaan tai osittain sääntelyn ulkopuolella (DoD 2018, 71). Sääntelyllä on siis edelleen rooli, ja se on monin paikoin tehokasta, mutta ongelma on että kaikki eivät ole sen piirissä.

Yhdysvalloilla on maailmassa myös liittolaisia sekä kumppaneita, jotka ovat maan ydinasuojan alla (DoD 2018, 22, 34) Näitä valtioita sanotaan olevan yli 30 (DoD 2018, 35). Liittolaisia ei juurikaan mainita nimeltä, raportissa viitataan usein vain eurooppalaisiin, aasialaisiin ja Tyynen valtameren kumppaneihin. Myös Nato tuodaan esille yhtenä liittolaisena. (DoD 2018; 8, 35.) Näillä valtioilla sanotaan olevan yhteisiä tavoitteita ja turvallisuusintressejä Yhdysvaltain kanssa (DoD 2018, 22, 35). Yhdysvaltain liittolaisten sanotaan pitävän maan ydinasuojaa keskeisenä osana omaa turvallisuuttaan (DoD 2018, 23). Eurooppalaisille liittolaisille suurimmaksi turvallisuusuhaksi mainitaan Venäjä, aasialaisille liittolaisille Kiina ja Pohjois-Korea (DoD 2018, 34). Myös Iran mainitaan turvallisuusuhkana omassa ympäristössään (DoD 2018, 13). Yhdysvallat mieltää itsensä tässä kansainväliseksi suojelijaksi. Liittolaisten omaa toimijuutta ei juurikaan tuoda esille, vaan ne joko pelkistyvät passiivisiksi Yhdysvaltain hyväntahtoisesta suojelusta nauttiviksi maiksi, tai Yhdysvaltain kanssa ja johdolla yhteisiä etuja tavoitteleviksi maiksi. Se, että valtioita ei mainita nimeltä, kertoo kenties ydinaseiden hallintaan liittyvästä poliittisesta hienovaraisuudesta. Monien liittolaismaiden sisäpolitiikassa Yhdysvaltain ydinaseiden läsnäoloa pidetään ongelmallisena (ks. Arms Control Association 2020), joten maita ei kenties haluta nostaa tässä raportissakaan jalustalle, jotta sisäpoliittiselta kiistelyltä välttyään.

6.2. Raportin kertomus Yhdysvaltain identiteetistä

6.2.1 Yhdysvaltain omakuva

Yhdysvallat näkee itsensä vapauden globaalina puolustajana (DoD 2018, 15). Maa on oman ydinasekapasiteettinsa kehittämisen kautta vaikuttanut merkittäväällä tavalla suursotien globaaliin

vähentämiseen toisen maailmansodan jälkeen (DoD 2018, 17-18). Yhdysvaltain ydinasearsenaali varmistaa sen, että näillä aseilla ei tulla ikinä sotimaan. Yhdysvallat ei pysty estämään kaikkia konflikteja, ja tämä ei olekaan tarkoitus: maa haluaa estää ydinaseiden käytön itseään, liittolaisiaan tai kumppaneitaan vastaan. Yhdysvallat katsoo tämänhetkisen kapasiteettinsa vaikeuttavan huomattavasti potentiaalisten vastustajien laskelmointia. (DoD 2018, 16.) Yhdysvallat kertoo käyttävänsä ydinaseitaan vain äärimmäisissä olosuhteissa, puolustaakseen itseään, liittolaisiaan ja kumppaneitaan (DoD 2018; 21, 23). Maa ei tule käyttämään tai uhkaamaan ydinaseiden käytöllä maita, jotka eivät itse ole ydinasevaltoja, ja jotka ovat osallisina kansainvälisessä Ydinsulkusopimuksessa (DoD 2018, 21). Yhdysvallat on siis omasta mielestään vahva, järjestystä ja turvallisuutta ylläpitävä ja muita suojeleva suurvalta. Maan omat aseet eivät ole tarkoitettu aggressiiviseen käyttöön, vaan ainoastaan puolustusta varten. Tämä on päinvastainen käsitys siitä, mitä Yhdysvallat heijasti potentiaalisten vastustajiensa suuntaan.

Yhdysvallat näkee ydinasepelotteensa maan turvallisuuden perustana (DoD 2018; 3, 16, 23, 42). Erityisen tärkeää on pyrkiä pelotteen rakentamisen kautta suojautumaan ydinaseiskuilta. (DoD 2018, 51). Maa katsoo koko ydinasetriadinsa olevan tärkeä pelotteen ylläpitämiseksi: sekä maa-, meri- että ilmavoimien ydinaserooli tulee säilyttää (DoD 2018; 43, 48). Yhdysvallat sanoo omaavansa sekä tahdon että kapasiteetin vastata ydinaseiskuihin omalla arsenaalillaan (DoD 2018, 20). Maa katsoo omaavansa hyökkäyksen alla sekä kyvyn tunnistaa hyökkääjän, että kyvyn asettaa tämän vastuuseen teoistaan. Maat, jotka iskevät ydinasein Yhdysvaltoja vastaan, eivät tule onnistumaan tavoitteissaan. (DoD 2018, 21.) Tämä kieli on ydinasepelotteen ylläpitämisen kannalta merkittävää, sillä oman politiikan ja uskottavuuden vahvistaminen vastustajien silmissä sekä myös sisäpoliittisesti ovat pelotteen kulmakiviä.

Yhdysvallat katsoo, että sillä on aina ollut, ja tulee olemaan jatkossakin oikeus ydinaseilla suoritettavaan ensi-iskuun, jos tilanne sitä vaatii. Yhdysvaltain ydinasestrategia on monitulkintainen; maa kertoo raportissa laatineensa strategian tietoisesti hieman epäselväksi, jotta sen liikkeitä ei voisi helposti ennakoida. Tämän voi myös käsittää osaksi pelotteen rakentamista, tosin kuten aiemmin todettu, NPR-raporteilla on tapana olla epäselviä ja monitulkintaisia jo siitä syystä, että raporttien laatimiseen osallistuu niin suuri joukko eri politiikkalinjoja tukevia osapuolia. Yhdysvallat sanoo arsenaalinsa olevan turvallinen ja turvassa ulkopuolisilta. Siinä missä ydinaseet ovat laukaistavissa lyhyellä aikavälillä, maa kieltää mahdollisen laukaisun tapahtuvan puutteellisen tiedon valossa. Yhdysvaltain ydinaseiden käyttöä edeltäisi myös kriisitilanteessa lyhyt harkintajakso, jotta perusteet iskulle saadaan varmistettua. (DoD 2018, 22.) Maa on siis ydinaseiden hallinnassa ja käytössä vastuullinen, ja uskoo kriisitilanteessakin toimivansa aina riittävän tiedon valossa.

Yhdysvallat käsittää Venäjän pitävän itseään, yhdessä Naton kanssa, kaikkein merkittävimpänä vastustajanaan (DoD 2018; 8, 30). Maa itse katsoo pyrkineensä parhaimman mukaan ylläpitämään hyvää suhdetta Venäjään (DoD 2018, 30), ja kertoo pystyneensä aiemmin rakentavaan yhteistyöhön Venäjän kanssa (DoD 2018, 7). Maa on hakenut aktiivisesti dialogia myös Kiinan suuntaan. Yhdysvallat ei halua pitää Venäjää tai Kiinaa vastustajinaan, vaan vakaan suhteen molempiin maihin. (DoD 2018; 7, 32.) Maa käsittää myös Iranin pitävän itseään kaikkein suurimpana vastustajanaan (DoD 2018; 13, 33). Tässä tulee selkeästi esille Yhdysvaltain käsitys omasta johtavasta asemastaan maailman joka nurkassa. Maa on itse jokaisen tärkeimmän vastustajansa ensisijainen vihollinen, ovathan kaikki vastustajat olemassa olevaa järjestystä horjuttamaan pyrkiviä valtoja. Yhdysvallat taas on omaksunut lain ja järjestyksen ylläpitäjän roolin.

6.2.2 Yhdysvallat osana kansainvälistä järjestystä

Yhdysvallat haluaa varmistaa myös muiden maiden turvallisuuden omalla ydinasesuojallaan. Maa on laajentanut omaa ydinasesuojaansa koskemaan eurooppalaisia, aasialaisia ja Tyynen valtameren liittolaisiaan ja kumppaneitaan. Yhdysvallat kertoo ydinasesuojansa olevan uskottava ja tehokas (DoD 2018; 22-23, 34-35, 48), ja maan liittolaisten arvostavan tätä suojaa (DoD 2018, 17-18). Maa kertoo sitoutumisensa Natoon olevan järkkymätön (DoD 2018, 35), samoin sitoutumisensa Aasian-Tyynenmeren liittolaisiin (DoD 2018, 36). Yhdysvallat kertoo omaavansa liittolaistensa kanssa yhteisiä turvallisuushuolia. Maa kertoo käyvänsä rakentavaa dialogia liittolaisten kanssa, jossa kaikkia osapuolia kuullaan, ja jonka tarkoitus on päästä yhteisymmärrykseen jaetusta turvallisuuspolitiikasta. (DoD 2018; 22-23, 35.) Maa näkee ehkäisevänsä ydinaseiden leviämistä myös liittolaisiin ja kumppaneihin ulotetun ydinsuojansa kautta, jotta näiden maiden ei tarvitse itsenäisesti kehittää omaa asekapasiteettia (DoD 2018, 70). Yhdysvaltain muita suojelevalla luonteen taustalla on myös siis julkilausuttuja poliittisia tavoitteita, lähinnä ydinaseiden leviämisen ehkäiseminen. Kuitenkin sitoutumista muiden suojeluun kuvataan järkkymättömäksi, joten maa käsittää olevansa myös tietyssä määrin altruistinen sitoumuksissaan.

Yhdysvallat sanoo olleensa mukana luomassa kansainvälistä järjestystä ja normeja, yhdessä liittolaisten, kumppaneiden ja kansainvälisen yhteisön jäsenien kanssa. Maa kertoo olevansa multilateraalien diplomatian kannattaja, ottavan osaa kansainvälisiin sopimuksiin, ja pitävän aina täysin lupauksensa. (DoD 2018, 2.) Maa katsoo monenkeskisen sopimisen olevan tehokas keino ydinaseiden leviämisen ja asevarustelun ehkäisemisessä (DoD 2018; 70, 73). Yhdysvallat sanoo

tukevansa ydinaseiden leviämistä ehkäiseviä toimia. Tässä erityisesti Ydinsulkusopimuksella on tärkeä rooli. (DoD 2018, 70.) Maa ei kuitenkaan katso tarpeelliseksi ratifioida kaikkia tukemiaan sopimuksia, kuten vuoden 1996 ydinkoekieltosopimusta, sillä tämä kaventaisi liikaa maan liikkumatilaa. Maalla ei kuitenkaan ole tällä hetkellä suunnitelmia testata aseita (DoD 2018; 63 72). Viesti on siis, että maa on monenkeskisen diplomatian puolella, ja haluaa tähän osallistua, mutta se, minkä maa ymmärtää legitimiiksi monenkeskiseksi diplomatiaksi, on epäselvää. Tiettyjä sopimuksia ylistetään, toisia taas parjataan, kuten aiemmin mainittua YK:n ydinaseet kieltävää sopimusta. Näyttää siltä, että aidon monenkeskisyyden sijaan maalla on oma ymmärryksensä hyvästä ja huonosta hallinnasta, ja kansainvälinen sopiminen tulee kysymykseen vain, kun kyseessä on maan mukaan hyvää hallintaa kuten ydinaseiden leviämistä estävä sopimus. Omasta suvereniteetista pidetään tiukasti kiinni.

Yhdysvallat kertoo pyrkineensä vähentämään ydinaseidensa määrää ja roolia omassa turvallisuusajattelussaan, ja toimimaan tässä esimerkkinä muille valtioille (DoD 2018; 2, 6., 7, 10). Maa sanoo vähentäneensä aseiden määrää 85 prosenttia kylmän sodan huipustaan (DoD 2018, 6). Yhdysvallat ei ole yli kahteen vuosikymmeneen kehittänyt uutta ydinaseteknologiaa; maa ei ole omasta mielestään ollut osallinen jännitteitä nostavassa asevarustelussa, ja ei ole siis vastuussa maailman nykykehityksestä. Sen sijaan maa on monenkeskisellä osallistumisellaan auttanut kansainvälisen järjestyksen ylläpitämisessä ja estänyt ydinaseiden globaalia leviämistä. (DoD 2018; 2, 7, 24, 63, 74.) Yhdysvallat on edelleen avoin kansainvälisille sopimuksille, mutta maa ei ole halukas ylläpitämään sopimuksia, joiden rajoituksia toiset osapuolet eivät kunnioita. Esimerkkinä tästä mainitaan INF-sopimus, jota Venäjä Yhdysvaltain mukaan rikkoo. (DoD 2018, 74.) Maa käsittää siis itsensä malliesimerkiksi vastuullisesta valtiosta. Yhdysvallat ole millään tavalla vastuullinen kansainvälisen turvallisuusympäristön negatiivisesta kehityksestä, sillä tämä kuvataan muiden valtioiden työksi. Omia unilateraaleja toimia puolustetaan viittaamalla muiden valtioiden haluttomuuteen osallistua monenkeskiseen toimintaan; Yhdysvalloille ei ikään kuin jää muuta vaihtoehtoa.

6.2.3 Yhdysvaltain tekninen kyvykkyys

Yhdysvallat pyrkii olemaan moderni, perustaltaan vahva, joustava, tulevaisuusteen varautunut ydinasevaltio (DoD 2018; 1, 29). Erityisesti joustavuus korostuu raportissa; maa haluaa olla tulevaisuudessa sekä kapasiteettinsa osalta että toimintatavoiltaan ketterä, eri tavalla ja eri

kapasiteetilla erilaisiin konflikteihin vastaava (DoD 2018; 26-27, 43). Yhdysvallat katsoo joustavuuden tarpeen korostuneen viime vuosina, sillä toimintaympäristön kehitys näyttää arvaamattomalta, jolloin mitään selkeää oikeaa kehityssuuntaa on vaikea hahmottaa (DoD 2018, 27). Myös teknologinen kehitys aiheuttaa maalle turvattomuuden tunnetta (DoD 2018, 37-38). Yhdysvallat sanookin olevansa viimeaikaisen kansainvälisen kehityksen vuoksi pakotettu modernisoimaan ydinasearsenaaliaan (DoD 2018, 3). Yhdysvallat katsoo tänä päivänä olevansa haavoittuvainen avaruudessa, toisin kuin ennen (DoD 2018, 57). Myös kyberturvallisuus huolettaa, samoin terrorismi (DoD 2018; 13, 57, 66).

Yhdysvallat modernisoi parhaillaan ydinasearsenaaliaan, ja tämän modernisoinnin kuvataan tapahtuvan viime tipassa (DoD 2018, 37). Erityisesti ydinaseiden valmistuksesta vastaava teollisuus kuvataan näivettyneeksi ja alirahoitetuksi (DoD 2018; 38, 61-62, 64). Yhdysvallat kertoo aiemmin epäonnistuneensa tämän teollisuuslohkon uudistamisessa, ja aikaa viivyttelylle ei enää ole (DoD 2018, 61-62). Yhdysvaltain tämänhetkisiä ydinkärkiä kuvataan vanhoiksi, vielä toimintakykyisiksi, mutta elämänkaarensa loppupäätä lähestyviksi (DoD 2018; 38, 41, 48). Myös ydinaseiden hallintaan liittyvän komentoketjun kapasiteettia ja toimintatapoja kuvataan vanhanaikaisiksi (DoD 2018, 57). Yhdysvallat ei voi sitoutua olemaan kehittämättä uutta aseteknologiaa (DoD 2018; 27, 35). Yhdysvaltain kyvykkyydestä puhuttaessa raportissa on jälleen merkittäviä ristiriitoja: maa on samaa aikaan vanhanaikainen ja arsenaali tuntuu olevan romahtamispisteessä, mutta toisaalta Yhdysvaltain ydinasepelotetta kuvataan vakaaksi ja varmaksi, ja maa näyttäytyy teknologisesti kyvykkäänä. Maa ei kuitenkaan näe omaa tämän hetken kyvykkyyttään riittävänä tulevaisuuden ongelmia silmällä pitäen.

Yhdysvaltain modernisaatioprojekti kuvataan kansallisen turvallisuuden kannalta elintärkeäksi (DoD 2018, 48). Maa ei näe olevansa ydinaseiden tuotannon ja teknologian kannalta muihin verrattuna ylivoimainen; esimerkiksi Venäjän sanotaan olevan tuotannon ja taktisten ydinaseiden kehityksen suhteen vahvempi (DoD 2018, 9). Yhdysvaltain mielipide omasta toimintakyvystään tuntuu vaihtelevan sen mukaan, keneen maata verrataan: Venäjään verrattuna maa kuvataan monelta osin heikoksi, Pohjois-Korean suhteen Yhdysvallat on taas luottavaisempi puolustuksensa toimivuudesta. Yhdysvallat katsoo kuitenkin olevansa ja tulevan jatkossakin olemaan johtava maa tieteen ja teknologian saralla. (DoD 2018, 39.) Yhdysvaltain omat aseprojektit eivät maan mielestä madalla ydinaseiden käytön kynnyksellä, päinvastoin projektit tekevät vastustajat varovaisemmiksi omissa laskelmissaan ja näin estävät ydinaseiden käytön (DoD 2018, 54). Yhdysvaltain aseprojektit tapahtuvat maan mukaan olemassa olevien sopimusten kehyksessä, niitä rikkomatta (DoD 2018, 55).

Taas kerran oman kapasiteetin rakentaminen esitetään puolustuksellisenä, muiden kapasiteetin rakentaminen hyökkäyksellisenä.

6.3. Raportin kertomus Yhdysvaltain politiikasta

6.3.1 Yhdysvaltain ydinasepolitiikan pääsuuntaviivat

Yhdysvaltain tulee ylläpitää turvallista ja tehokasta ydinasepelotetta, ja tämän kautta varmistaa se, että ydinaseita ei käytetä missään tilanteessa (DoD 2018, 29). Maan arsenaalin tärkein tehtävä on suojata Yhdysvaltoja sekä ydin- että konventionaalisilla aseilla suoritetuilta hyökkäyksiltä. Strategian tarkoitus on aiheuttaa hyökkääjälle siinä määrin suuria tappioita, että mikään hyökkäyksestä odotettavissa oleva hyöty ei tulisi näitä odotettuja tappioita kattamaan. (DoD 2018, 20.) Pelotteensa vahvistamiseksi, Yhdysvallat sanoo integroivansa ydinaseet jatkossa tiiviimmin osaksi konventionaalista suunnitteluaan ja operaatioitaan. Maan ei aio uhata ydinaseilla sellaisia valtioita, jotka eivät itse aseita omaa, sekä valtioita ketkä noudattavat ydinsulkusopimusta. (DoD 2018, 21.) Yhdysvallat ei aio lyödä strategiaansa täysin lukkoon, vaan pidättää itsellään mahdollisuuden muuttaa sitä sen mukaan, mitä turvallisuusympäristön muutos vaatii (DoD 2018; 21, 35).

Yhdysvallat pitää tärkeänä koko ydinasetriadinsa ylläpitämistä (DoD 2018; 16, 20, 43). Tämän katsotaan hankaloittavan vastustajien laskelmointia sekä ehkäisevän heidän halukkuuttaan hyökätä Yhdysvaltoja tai sen liittolaisia vastaan ydin- tai konventionaalisilla aseilla (DoD 2018; 16, 20). Ydinaseista ei tule hankkiutua eroon, sillä globaali turvallisuusympäristö ei tätä mahdollista (DoD 2018, 16). Yhdysvaltain ydinaseet estävät myös suursotien syttymistä (DoD 2018, 17-18). Pelotekapasiteetin vahvistaminen tulee edelleen pienentämään suurvaltojen välisen konfliktin mahdollisuutta (DoD 2018, 19). Triadi tulee säilyttää kokonaisuudessaan, sillä sen osat ovat toisiinsa kytköksissä, jokaisen ollessa keskeinen järjestelmän toimivuuden kannalta (DoD 2018, 43). Yhdenkin osuuden poistaminen tekisi jäljellä olevista huomattavasti haavoittuvaisempia, ja helpottaisi vastustajien laskelmointia (DoD 2018; 43, 46).

Yhdysvaltain ei tule sitoutua ydinaseiden ensikäytön kieltämiseen, sillä tämä saattaisi vahingoittaa pelotteen uskottavuutta. Maa tulee jatkossakin säilyttämään osan arsenaalistaan hälytysvalmiudessa; tämän sanotaan mahdollistavan pidemmän harkinta-ajan kriisitilanteessa, ja säilyttävän mahdollisimman suuren määrään vastaiskuvaihtoehtoja. Yhdysvallat katsoo, että mitä monipuolisempi maan kapasiteetti on, sitä hankalammaksi vastustajat kokevat sitä vastaan iskemisen. Jatkuvan hälytysvalmiuden poistaminen heikentäisi merkittävästi maan ydinasevoimien

selviytymiskykyä. Tämä lisäisi myös kriisitilanteiden vaarallisuutta, sillä Yhdysvaltain tulisi tällöin pikaisesti yrittää tuoda kapasiteettinsa uudestaan toimintavalmiuteen, mikä saattaisi hälyttää vastustajat eskaloimaan entisestään. (DoD 2018, 22.)

Yhdysvaltain tulee ulottaa ydinasesuojansa myös liittolaisten ja kumppaneiden suuntaan, sillä näillä mailla on Yhdysvaltain kanssa yhteneväisiä turvallisuusintressejä (DoD 2018; 22-23, 34-35). Lisäksi, ydinasesuojan ulottaminen muihin maihin hillitsee näiden halukkuutta kehittää omaa kapasiteettiaan. Ydinaseiden leviämisen ehkäiseminen on Yhdysvalloille erittäin tärkeä tavoite. (DoD 2018, 23.) Maa ei katso minkään yleisen, kaikkia liittolaisia ja kumppaneita koskevan turvatakuun, olevan tehokas keino ehkäistä konflikteja; sen sijaan Yhdysvaltain turvatakuut tulee räätälöidä jokaisen liittolaisen kohdalla maan turvallisuusympäristöön sopivaksi, ja niitä tulee jatkuvasti päivittää. Dialogille liittolaisten suuntaan annetaan tärkeä rooli maan ydinsuojan ylläpitämisessä, jotta maat pääsevät yhteisymmärrykseen toimistaan. (DoD 2018, 35.) Muun muassa Aasian liittolaistensa turvallisuuden takaamiseksi, Yhdysvallat aikoo ylläpitää alueella monipuolista ydinasekapasiteettia, panostaa alueen ohjuspuolustuksen kehitykseen, jatkaa sotaharjoituksia alueen maiden kanssa, sekä käydä liittolaistensa kanssa dialogia turvatakuiden muodosta (DoD 2018, 36-37).

Maan tärkeimmäksi tavoitteeksi nousee selkeästi maan ydinasearsenaalin ylläpitäminen. Kuten aiemmin järjestelmänarratiivien kohdalla tuli todettua, maa ei näe ydinaseistariisunaa tämän hetkisessä turvallisuusympäristössä mahdollisena; päinvastoin kansainvälinen kehitys suorastaan edellyttää aiempaa vahvempaa ja monipuolisempaa ydinasekapasiteettia. Pelotteen ylläpitäminen ja puolustuksellisuus korostuu, ei niinkään hyökkäyksellisen kapasiteetin rakentaminen. Omaa kapasiteetin kehittämistä ei ainakaan käsitetä aggressiiviseksi liikkeeksi, toisin kuin muiden maiden arsenaalien kehitystä. Maa haluaa oman turvallisuutensa lisäksi ylläpitää kansainvälistä järjestystä, jota se katsoo olleensa itse merkittävässä määrin rakentamassa.

Yhdysvallat jakaa potentiaaliset tulevaisuuden uhkansa neljään kategoriaan: geopolitiittisiin riskeihin, teknologisiin riskeihin, operationaalisiin riskeihin sekä ydinaseohjelmaan liittyviin riskeihin. Geopolitiittiset riskit liittyvät uusiin haastajiin kansainvälisellä areenalla, vastustajien kapasiteetin ja strategian muutoksiin, sekä ydinaseiden leviämiseen. Teknologiset riskit liittyvät odottamattomiin läpimurtoihin teknologian saralla, sekä Yhdysvaltain oman teknologian haavoittuvuuteen. Molemmat haastavat maan pelotteen ylläpitämisen. Operationaaliset riskit koskevat Yhdysvaltain ydinasevoimien tehokkuuden heikkenemistä, esimerkiksi huonon tiedustelun kautta. Ydinaseohjelmaan liittyvät riskit koskevat asejärjestelmien ylläpitoon, tuotantoon ja modernisointiin liittyviä ongelmia. (DoD 2018, 38.) Yhdysvaltain on tarkoitus yrittää sekä ehkäistä näistä

kategorioista nousevia uhkia että yrittää hallita niiden aiheuttamaa vahinkoa, jos tehokas ennakointi epäonnistuu. (DoD 2018, 38-40.)

6.3.2 Räätelöidyt pelotestrategiat

Yhdysvallat katsoo, että maan tulee kehittää jokaista vastustajaansa varten oma räätälöity pelotestrategia. Maa näkee, että yhdellä universaalilla pelotestrategialla ei ole mahdollista vaikuttaa tehokkaasti jokaisen maan päätöksentekoon, sillä kaikilla potentiaalisilla vastustajilla on omat käsityksensä, tavoitteensa, intressinsä, vahvuutensa, heikkoutensa ja strategiansa. Nämä monimutkaistavat tehokkaan pelotteen ylläpitämistä. (DoD 2018, 26.) Räätelöidyt pelotestrategiat vaativat Yhdysvalloilta monipuolista kapasiteetinrakentamista, jotta jokaista maata kohtaan voidaan osoittaa oikeanlaiset välineet (DoD 2018, 26-27). Yksi esimerkki räätälöityä strategiaa varten kehitteillä olevasta asejärjestelmästä on uusi sukellusveneistä laukaistava taktinen ydinase, joka on suunnattu ennen kaikkea Venäjää vastaan (DoD 2018, 54-55). Aseen on tarkoitus pelkällä olemassaolollaan viestiä vastustajille, että heidän ajatuksensa ratkaista konflikti rajoitetulla ydinaseiskulla on väärä (DoD 2018, 55). Yhdysvallat kertoo myös mahdollisesti tavoittelevansa pidemmällä aikavälillä ydinkärjellä varustettua mereltä laukaistavaa risteilyohjusta, kapasiteettia, jota maalla ei tällä hetkellä ole, osittain vastauksena Venäjän omalle INF-sopimusta rikkovalle asevarustelulle (DoD 2018, 55). Yhdysvallat sanoo harkitsevansa asiaa uudelleen, jos Venäjä päättää palata sopimuksen rajoihin. Maa viittaa tässä yhteydessä kylmän sodan aikaiseen asevarustelukilpailuunsa Neuvostoliiton kanssa, ja siihen kuinka Yhdysvaltain Pershing II -ohjusten sijoittaminen Eurooppaan toi Neuvostoliiton neuvottelupöydän äärelle. (DoD 2018, 55.) Viesti on selkeä: maa toivoo oman asevarustelunsa asettavan Venäjälle painetta palata sopimuksen noudattamiseen. Historiallinen viittaus kertoo myös Yhdysvaltain käsityksestä siitä, että asevarustelukilpailu mielletään toimivaksi strategiaksi omien tavoitteiden toteuttamiseksi.

Yhdysvaltain tavoite Venäjän suhteen on kehittää pelotettaan siten, että Venäjän valtiojohto ei näkisi ydinaseiden ensikäyttöä potentiaalisena vaihtoehtona konfliktitilanteessa. Yhdysvallat sanoo kehittävänsä kapasiteettiaan siten, että maa pystyy kaikissa tilanteissa uhkaamaan niitä asioita mitä Venäjän johto pitää itselleen kaikkein tärkeimpinä. (DoD 2018, 30.) Sitä, mitä Yhdysvallat tällä tarkoittaa, ei raportissa selvitetä. Yhdysvallat tarvitsee tämän strategian toteutukseen mahdollisimman laajan vaihtoehtovalikoiman mitä tulee asejärjestelmiin (DoD 2018, 31). Myös Naton roolia Venäjän vastavoimana Euroopassa pidetään tärkeänä. Yhdysvallat aikoo tästä syystä

uudistaa materiaaliaan ja parantaa harjoituksiaan, sekä kehittää Naton ydinaseiden käyttöön liittyvää tiedonjakoa ja komentoketjua alueella. Myös maan ydinaseiden sijoittamista Eurooppaan pidetään perusteltuna. (DoD 2018, 36.)

Venäjää aiotaan jatkossa painostaa diplomaattisten kanavien kautta, talouspakottein, jotka liittyvät Venäjän aseita kehittävään teollisuuteen, sekä sotilaallisin keinoin, jossa Yhdysvallat kertoo aloittavansa omia tutkimus- ja kehitysprojektejaan tulevaisuuden asejärjestelmiin liittyen. (DoD 2018, 10.) Yhdysvallat näkee, että vastustajat menettävät pian halukkuutensa kehittää arsenaaliaan, jos maa osoittaa olevansa itsekin valmis ja halukas osallistumaan asevarusteluun (DoD 2018, 39). Maa sanoo priorisoivansa sellaisia toimenpiteitä, jotka heikentävät vastustajien halua ylipäättään edes yrittää haastaa Yhdysvaltoja tällä sektorilla (DoD 2018, 39-40).

Yhdysvaltain tulee edelleen hakea dialogia Kiinan suuntaan kehittääkseen yhteisymmärrystä ja läpinäkyvyyttä. Tämä auttaisi minimoimaan riskejä sekä ehkäisemään väärinkäsityksiä. (DoD 2018, 7.) Venäjänkin kanssa yhteistyö olisi toivottavaa, mutta Yhdysvallat näkee maan tällä hetkellä siinä määrin epäluotettavana kumppanina, että yhteistyökuviot eivät olisi Yhdysvaltain etujen mukaisia (DoD 2018; 7, 10). Kiinan suhteen Yhdysvallat huolehtii maan kehittävän senkaltaisia aseita, mitkä hankaloittavat Yhdysvaltain liikkumista ja toimia Itä-Aasiassa. Yhdysvaltain tavoite Kiinan suhteen on sama kuin Venäjän kanssa, siis vakuuttaa maan johto siitä että Kiina ei ydinaseiden ensikäytöllä pysty vaikuttamaan konfliktiin maalle edullisella tavalla. Yhdysvallat saavuttaa tämän tavoitteen lisäämällä sotaharjoituksiaan alueella, sekä kehittämällä itselleen porrastetun strategian ydinaseiden käyttöön, jonka avulla maa pystyy rajoitettuun iskuun Kiinaa vastaan. Yhdysvallat pyrkii myös parantamaan dialogiaan Kiinan kanssa, jotta maat ymmärtäisivät paremmin toistensa kapasiteetteja ja strategiaa. (DoD 2018, 32.)

Pohjois-Korean suhteen Yhdysvaltain pelote on suunnattu selkeästi Kimin hallintoa vastaan; maan tavoite vakavassa konfliktitilanteessa olisi siis tämän hallinnon kaataminen (DoD 2018, 33). Pohjois-Korea nähdään erittäin vakavana turvallisuushkana sekä Yhdysvalloille että kansainväliselle turvallisuudelle (DoD 2018, 12). Yhdysvallat kertoo selkeästi, että maa ei hyväksy Pohjois-Korean ydinaseiden käyttöä missään tilanteessa (DoD 2018, 33). Maan tavoitteena on, että Pohjois-Korean ydinaseohjelma tullaan täysin ja peruttamattomasti purkamaan. Pohjois-Korean toiminnan nähdään lisäävän myös ydinaseiden leviämisen riskiä. (DoD 2018, 12.) Kimin hallinnon katsotaan olevan vastuussa kaikesta mahdollisesta Pohjois-Korean ydinasemateriaalin tai -teknologian leviämisestä. Myös Pohjois-Korean suhteen Yhdysvallat katsoo tarvitsevänsä mahdollisimman laajan valikoiman sekä konventionaalista että ydinaseisiin liittyvää kapasiteettia. Poikkeuksena Venäjästä ja Kiinasta,

Yhdysvallat kertoo ohjuspuolustusteknologiansa olevan tärkeä työkalu Pohjois-Koreaa vastaan. Yhdysvallat aikoo jatkossakin kehittää ohjuspuolustustaan alueella. (DoD 2018, 33.)

Iranin suhteen pelotteen rakentaminen on hyvin pitkälle samoilla linjoilla kuin muiden vastustajien kanssa, siis estää maan aggressiivinen käytös (DoD 2018, 34). Iranin kohdalla Yhdysvallat ei painota ydinaseidensa roolia, vaan maa puhuu yleisemmin sotilaskapasiteetin muokkauksesta Iranin uhkaan sopivaksi, sekä myös ohjuspuolustuksen kehittämisestä alueella. Tämä on linjassa maan lupauksen kanssa olla käyttämättä ydinaseita valtioita vastaan, ketkä eivät aseita omaa. Tavoite Iranin suhteen on yleisesti pysyä asevarustelussa maan edellä. (DoD 2018, 34.)

6.3.4 Ydinasearsenaalin kehittäminen

Yhdysvaltain linja on, että maan ei tule luopua ydinaseistaan ennen kuin toimintaympäristön perustavanlaatuinen muutos sen mahdollistaa (DoD 2018, 2-3). Maa kertoo kuvitelleensa aiemmin, että jos se toimii esimerkkinä muille ja vähentää omien ydinaseidensa määrää ja merkitystä maan puolustukselle, muut seuraavat perässä. Tämä politiikkalinja ei ole tuottanut toivottuja tuloksia, ja sen seuraaminen ei ole enää tänä päivänä perusteltua, jotta kansallinen ja liittolaisten turvallisuus ei vaarannu. (DoD 2018, 6-8.) Kansainvälisen turvallisuusympäristön kehityksen ollessa arvaamatonta, epävarmuuden ja riskien kasvaessa, maa katsoo perustelluksi ydinasekapasiteetin ylläpitämisen ja kehittämisen (DoD 2018; 2-3, 6, 13-14). Maa näkee Venäjän, Kiinan ja Pohjois-Korean kehittäneen omaa arsenaaliaan, joten Yhdysvaltain on panostettava omaansa rauhan ja tasapainon säilyttämiseksi (DoD 2018, 2-3). Yhdysvaltain modernisaatio-ohjelmat ovat täten perusteltuja (DoD 2018, 3).

Yhdysvaltain ydinasevoimat tulee suunnitella tavalla, joka mahdollista suojautumisen epävarmaa tulevaisuutta varten (DoD 2018; 20, 37, 42). Ydinaseiden kehittäminen ei ole tässä ainoa ratkaisu, mutta ne ovat tarpeellinen osa puolustusta (DoD 2018, 24). Maan tavoite on kehittää strategioita, joilla voidaan varautua epävarmaan tulevaisuuteen. Näiden strategioiden tarkoitus on vähentää riskejä ja välttää uhkia, joita on vielä tässä vaiheessa hankala hahmottaa. Arsenaalien joustavuuden ja muokkautuvuuden lisääminen auttaa maata mukautumaan uusiin tilanteisiin, ja säilyttämään tehokkaan pelotteen. (DoD 2018; 24, 26-27, 40.) Tämä on tärkeää myös Yhdysvaltain omien aseiden hallintaan ja ylläpitoon liittyen, sillä joustavuus parantaa asevoimien kykyä vastata ydinaseiden kehitykseen, käyttöönottoon ja operaatioihin liittyviin ongelmiin (DoD 2018, 24).

Yhdysvaltain tulee modernisoida ydinasearsenaaliaan, sillä nykyinen materiaali on vuosikymmeniä vanhaa, ja asejärjestelmät ovat tiensä päässä. (DoD 2018, 38, 48.) Viivytyksiä tällä saralla ei voi

hyväksyä, sillä vanhojen järjestelmien ei odoteta pysyvän toimintakykyisinä ja tehokkaina enää pitkään (DoD 2018; 50-51, 61-63). Ydinasevoimia tulee kehittää suuntaan, missä ne ovat pelotteen peittäessä kykeneväisiä iskemään takaisin strategian lupaamalla tavalla. Tässä tilanteessa Yhdysvaltain tavoite on konfliktin ratkaiseminen mahdollisimman vähin omin tai liittolaisten tappioiden, ja myös sodankäynnin sääntöjen mukaisesti. Maan tavoite on kehittää sellaista kapasiteettia, jolla on mahdollista iskeä rajoitetusti vastustajaa vastaan tilanteessa, missä pelote on pettänyt. Tämän rajoitetun iskun tarkoitus on palauttaa maan pelotekyky, ja lieventää konfliktin vaarallisuutta. (DoD 2018, 23.) Maa käsittää siis rajoitetun ydinasesodan olevan mahdollinen, ja että rajoitetusta sodasta saatetaan vielä ydinaseiden oikeanlaisella käytöllä päästä takaisin rauha tilaan ilman massiivista sotaa.

Maan ydinasekapasiteettia on rakennettava suuntaan, missä sen selviytymiskyky, vastustajien puolustuksen läpäiseminen, pikainen laukaisukyky ja tuhovoiman säätömahdollisuus säilyvät (DoD 2018, 40). Yhdysvallat ei aio luopua oikeudestaan testata tarpeen vaatiessa uusia ydinkärkiämalleja maan alla, joskaan tämä ei ole tällä hetkellä suunnitelmissa, eikä maalla ole myöskään aikomusta kehittää uusia ydinkärkiä. Yhdysvallat jatkaa edelleen käytännössä testikiellon noudattamista. (DoD 2018, 63, 72.) Maan tulee ylläpitää myös suurta ydinasereserviä, jota voitaisiin tarpeen mukaan tuoda palvelukseen osaksi aktiivista arsenaalia (DoD 2018, 39). Suuren asereservin ylläpitäminen on perusteltua teollisuuden näivettyneen tilan vuoksi, sillä ilman nopeasti käyttöön otettavissa olevaa reserviä maa ei ole kykenevä lisäämään äkillisesti aktiivisten aseidensa määrää, mikä saattaa olla jossain tilanteissa tarpeellista (DoD 2018, 39-40).

Yhdysvaltain ydinaseiden hallintaan liittyvän komentoketjun kapasiteetin ja toimintatapojen uudistaminen on myös elintärkeää. Nykyinen teknologia tutkineen, satelliitteineen ja komento- ja tukiasemineen on kylmän sodan ajalta, jonka viimeisimmästä uudistamisesta tulee kuluneeksi kolme vuosikymmentä (DoD 2018, 56). Järjestelmän kuvataan olleen aikanaan huipputeknologiaa, mutta nyt vanhahtava ja haavoittuva (DoD 2018, 57). Järjestelmä tulee uudistaa, koska sillä on keskeinen rooli hyökkäyksen tunnistamisessa ja vastaiskun toteuttamisessa (DoD 2018, 56). Maa katsoo tarpeelliseksi panostaa resursseja myös tutkimus- ja kehitystyöhön, sillä se parantaa Yhdysvaltain toimintavalmiutta ja -nopeutta sekä vaihtoehtoja kriisitilanteessa (DoD 2018, 40). Yhdysvaltain tulee rakentaa uutta ydinaseteknologiaa ja -materiaalia tuottavaa teollisuutta (DoD 2018, 39).

Maan kapasiteetin kehittämisessä näyttäisi olevan kyse ennen kaikkea vaihtoehtojen monipuolistamisesta ja uuden teknologian käyttöönotosta. Arsenaalia ei ole tarkoitus laajentaa massiivisesti, tosin suuret leikkaukset ydinkärkien määrään eivät myöskään ole maan mukaan tällä hetkellä mahdollisia. Yleisen pelotteen ylläpitämisen ollessa edelleen päätavoite, ydinaseita tulee

maan mukaan käyttää jatkossa mahdollisesti myös rajoitetuissa konflikteissa. Arsenaalia tulee kehittää suuntaan, joka mahdollistaa tämän strategian toimeenpanon.

6.3.5 Ydinaseiden kansainvälinen hallinta

Yhdysvallat kertoo tavoittelevansa edelleen, turvallisuusympäristön niin salliessa, ydinaseiden lukumäärän vähentämistä ja ydinasevaltioiden välisen dialogin ja avoimuuden lisäämistä (DoD 2018, 71). Asevalvontasopimusten katsotaan ehkäisevät maiden välisten jännitteiden kasvua, ja vähentävän väärinkäsitysten riskiä (DoD 2018, 72-73). Maa viittaa kylmän sodan aikaisiin asevalvontasopimuksiinsa Neuvostoliiton kanssa esimerkkinä onnistuneesta asevalvonnasta, ja tavoite on saavuttaa tänä päivänä jotain vastaavaa (DoD 2018, 73). Yhteisten rajoitusten neuvottelemisen vähentää virhearvioinnin riskiä konfliktitilanteessa, ehkäisee ydinase materiaalin ja -teknologian leviämistä, sekä vähentää kilpailevan asevarustelun riskiä (DoD 2018; 39, 70).

Sopimukset tukevat Yhdysvaltain turvallisuutta silloin, kun niitä varmistetusti noudatetaan. (DoD 2018; 39, 70.) Maa ei aio olla osallinen asevalvontasopimuksissa, joissa se katsoo vastapuolen rikkovan sopimuksen rajoituksia, sillä tämä vaarantaa Yhdysvaltain turvallisuuden sekä heikentää myös yleistä luottamusta kansainväliseen sopimiseen (DoD 2018, 73-74). Yhdysvaltain tavoite onkin yrittää taivutella sopimuksia rikkovat maat takaisin rajoitusten piiriin (DoD 2018, 74). Yhdysvallat pyrkii sopimisen kautta minimoimaan ydinaseita omaavien valtioiden lukumäärän, ehkäisemään aseiden joutumista terroristiryhmittymien käsiin, sekä parantamaan asevalvontasopimuksin omaa turvallisuuttaan (DoD 2018, 70). Ydinaseiden leviämisen ehkäiseminen on maalle tärkeä tavoite (DoD 2018, 20), ja ydinsulkusopimus nähdään tässä suhteessa tärkeimpänä kansainvälisenä sopimuksena. Tämän sopimuksen kuvataan mahdollistavan ydinteknologian rauhanomaisen käytön, ja sen valvonta- ja verifikaatiomekanismien estävän aseiden salaisen kehittämisen. (DoD 2018, 70.)

Ydinaseterrorismin ehkäiseminen on myös tärkeä tavoite Yhdysvalloille (DoD 2018, 20). Maa haluaa taistella joukkotuhoaseiden leviämistä vastaan niin kaukana kotimaastaan, kuin mahdollista. Yhdysvallat haluaa rajoittaa ydinmateriaalin ja -teknologian leviämistä, estää valtioita tukemasta terroristiryhmiä, sekä torjua terrorismia kansainvälisen yhteistyön kautta. (DoD 2018, 66.) Erityisesti kansainvälinen yhteistyö katsotaan tehokkaana ja tärkeänä kanavana materiaalin sekä teknologian leviämisen ehkäisemisessä (DoD 2018, 67). Yhdysvallat näkee, että maan omat ydinaseet eivät ole tehokas pelote terroristiryhmiä vastaan, mutta aseiden käyttöä voidaan kuitenkin harkita sellaisia maita kohtaan ketkä terroristiryhmiä avustavat (DoD 2018, 67-68).

Kansainvälisen yhteistyön kohdalla korostuu maan intressi tukea joitain olemassa olevia sopimuksia, sekä olla avoin tulevalle yhteistyölle, mutta vahvasti maan omilla ehdoilla. Mitään konkreettisia uusia sopimuksia tai järjestelyjä maa ei ehdota, ja tässä puolustetaan ennen kaikkea olemassa olevaa järjestystä. Kuten aiemmin todettu, maa katsoo olevansa itse tämänhetkisen järjestyksen arkkitehti ja puolustaja, ja tämä näkyy myös raportissa siinä, mitä yhteistyön muotoja puolustetaan ja mitä ei. Yhdysvallat näyttää olevan erittäin herkkä itseään koskeville rajoituksille. Vahvojen valvontamekanismien rakentamista korostetaan, ja maa luokkin kuvaa siitä että monet olemassa olevat sopimukset kaatuvat juuri tehokkaan valvonnan puutteeseen.

7. JOHTOPÄÄTÖKSET JA POHDINTAA

Tämän tutkimuksen tarkoituksena oli valaista Yhdysvaltain tämän päivän ydinasepolitiikkaa tarkastelemalla maan käsityksiä omasta identiteetistään, intresseistään ja toimintaympäristöstään. Koska kyse oli valtiollisista käsityksistä, sopivaksi aineistoksi muodostui vuoden 2018 Nuclear Posture Review -raportti, joka käsiteltiin valtion omaksi kerronnaksi omista käsityksistään. Työssä esitetty ymmärrys maailmasta perusti Alexander Wendtin konstruktivismiin, ja metodina toimi narratiivinen tutkimus strategisten narratiivien käsitteen kautta.

Yhdysvallat ylläpitää edelleen kansainvälisesti mitattuna massiivista ydinasearsenaalia; muista valtioista ainoastaan Venäjällä on vastaavat ydinasevoimat (Kristensen & Korda 2020b). Yhdysvallat legitimoii ydinaseidensa olemassaoloa muiden valtioiden ydinaseiden olemassaololla, ja kertoo omien aseidensa olevan ensisijaisesti työkaluja pelotteen rakentamista varten. Aseet ovat myös tärkeitä suursotia ehkäisevän vaikutuksensa vuoksi.

Yhdysvallat ymmärtää itsensä vahvaksi suurvallaksi, vapauden, turvallisuuden ja vakauden globaaliksi puolustajaksi. Maa suojelee altruistisesti myös muita valtioita laajennetun ydinasepelotteensa kautta. Asekapasiteetin suhteen kertomus oli hieman ristiriitainen: maa on samaan aikaan vanhanaikainen ja haavoittuvuuden partaalla, mutta toisaalta moderni, suuret resurssit omaava ja kykenevä valtio, jonka pelote on vakaa ja varma. Yhdysvalloissa onkin käynnissä mittava ydinaseiden modernisaatioprojekti, jonka ohjelmiin raportissa useasti viitattiin. Viittaukset maan oman arsenaalin ikään voidaan käsittää maan sisäpoliittiseksi väännöksi, jossa modernisaatioprojektia oikeutetaan ja sen tärkeyttä halutaan korostaa, jotta projekteja rahoitetaan jatkossakin.

Yhdysvallat käsittää tämän päivän turvallisuusympäristön olevan suuren muutoksen alla, ja kehitys ei näytä maan mukaan hyvältä. Kasainvälinen järjestys ja turvallisuus ovat heikkenemään päin, ja suurvaltakilpailu on palaamassa maailmaan. Geopoliittinen epävarmuus, yhdistettynä teknologian kehityksestä nousevaan epävarmuuteen, ovat merkittävimmät globaalia turvallisuutta haastavat kehityskulut. Ydinaseiden leviämistä on vaikea estää, sillä materiaali, teknologia ja tietotaito leviävät entistä herkemmin. Ydinaseita hamuavat toimijat ovat entistä moninaisempia, ja niitä on hankala sekä estää hankkimasta aseita, että niitä vastaan on hankala rakentaa tehokasta pelotestrategiaa. Yhdysvallat ei myöskään luota uusien toimijoiden toimivan aina ennalta-arvattavasti ja rationaalisesti, ja maiden kykyä hallita omia arsenaalejaan epäillään. Raportissa viitataan edelleen monin paikoin kylmän sodan kokemukseen, usein positiivisessa mielessä sillä tuota aikaa kuvataan tasapainon, ennustettavuuden ja onnistuneen asevalvonnan aikana. Tämän päivän maailma on kaiken tämän negaatio.

Raportissa siirrytään selkeästi pois vielä Obaman hallinnon aikana vallinneesta ajatuksesta ydinaseiden täydellisestä maailmanlaajuisesta riisunnasta. Siinä missä edellinen hallinto käsitti aseet pohjimmiltaan riskinä ihmiskunnan turvallisuudelle, tänä päivänä aseet ovat maalle sen oman turvallisuuden, suvereniteetin ja statuksen takaaja. Mielenkiintoista on, että molemmat edelliset hallinnot ymmärsivät maailman kehittyvän jatkossa epävarmempaan suuntaan ja ydinaseiden leviämistä pidettiin molempien puolesta hyvin mahdollisena. Tästä ajatuksesta seurannut politiikkasuositus on kuitenkin eri hallintojen välillä hyvin erilainen: Obaman hallinto halusi aseista eroon globaalisti, sillä aseiden poistaminen johtaisi myös ongelman häviämiseen. Trumpin hallinto haluaa taas rakentaa siinä määrin vahvan kapasiteetin, että kukaan potentiaalinen tulevaisuuden toimija ei pysty maata haastamaan. Ainoa tie rauhaan on siis vahva pelote. Globaalin kehityksen epävarmuus edellyttää maan mukaan ydinasearsenaalin ylläpitämistä. Arsenaalia on tarkoitus muokata joustavampaan, monipuolisempaan ja teknologisesti kehittyneempään suuntaan, mutta ei varsinaisesti laajentaa.

Yhdysvallat aikoo edelleen noudattaa kansainvälisiä sitoumuksiaan, ainakin niitä mitkä se katsoo toimiviksi. Esimerkkinä huonoista järjestelyistä raportissa mainittiin Venäjän kanssa solmittu INF-sopimus, josta maa vetäytyikin kesällä 2019, reilu vuosi NPR-raportin julkaisun jälkeen (Department of State 2019). Kaiken kaikkiaan maa on avoin kansainväliselle sopimiselle, mutta korostaa omaa suvereniteettiaan ja turvallisuuttaan sopimuksia laadittaessa. Lisäksi, koska maa omaa erittäin pessimistisen kuvan muiden valtioiden halukkuudesta osallistua vastavuoroiseen asevalvontaan, Yhdysvallat ei näytä tällä hetkellä olevan erityisen halukas hakemaan aktiivisesti uusia sopimuksia.

Tilanne kuvataan siten, että pallo on vastustajien kentällä, ja yhteistyön mahdollisuus on kiinni heidän halukkuudestaan tulla lähemmäksi Yhdysvaltain linjaa.

Brad Roberts puhui Yhdysvaltain ydinasepolitiikasta vastaavien päätöksentekijöiden jakautuvan kahteen leiriin, joista toinen pitää aseita kansainvälisinä turvallisuusuhkina ja haluaa Yhdysvaltain näyttävän esimerkkiä muille hankkiutumalla aseista eroon. Toinen ryhmä taas piti aseita hyödyllisinä ja tarpeellisina maan tavoitteiden kannalta. Tämän raportin perusteella voidaan sanoa, että jälkimmäinen ryhmä on selkeästi tällä hetkellä niskan päällä. Vaikka raporttia onkin luonnehdittu enemmän jatkumoksi aiempaan strategiaan kuin kokonaan uudeksi lähestymistavaksi, ydinaseet nähdään kuitenkin sekä tarpeellisina että hyödyllisinä, ja niistä eroon pääsemistä ei edes pidetä mielekkäänä vaihtoehtona.

William Walker esitti kolme kysymystä liittyen kansainvälisen ydinasejärjestyksen tulevaisuuteen, jotka tulisivat ratkaisemaan tulevan kehityskulun suunnan. Ensimmäinen liittyi siihen, mikä rooli ydinaseille annetaan suurvaltojen välisessä kilpailussa. Raportin perusteella Yhdysvallat näkee ydinaseet keskeisinä välineinä oman turvallisuutensa, suvereniteettinsa ja intressiensä suojelemiseksi kansainvälisesti. Maa näkee muiden suurvaltojen kehittävän omia aseitaan haastaakseen Yhdysvaltain aseman, siis hyökkäyksellisiä syistä. Tämä ei välttämättä tarkoita Yhdysvaltain odottavan ydinaseiden käyttöä, mutta pelkona on että aseilla yritetään jatkossa mahdollisesti vaikuttaa kansainvälisiin suhteisiin. Jo aseilla uhkailu käsitetään aggressiiviseksi käytökseksi. Aseiden käyttökynnys näyttää myös madaltuneen. Yhdysvallat puhuu muiden valtioiden aikovan mahdollisesti käyttää taktisia aseita konfliktien ratkaisemiseksi. Tämä on johtanut myös Yhdysvallat kehittämään omaa taktisten aseiden kapasiteettiaan ja toimintastrategiaansa.

Toinen Walkerin esittämä kysymys liittyi suurvaltojen välisen yhteistyön mahdollisuuteen. Raportin perusteella Yhdysvallat ei näe muita suurvaltoja halukkaina ottamaan osaa aseidenhallintaan. Sekä Venäjä että Kiina esitetään sopimuksia ja kansainvälistä lakia rikkovina valtioina, jotka tavoittelevat puhtaasti omaa etuaan. Siinä missä laajemmat sopimukset on pitkälti rajattu ulos, maa kertoo kyllä hakevansa strategista dialogia erityisesti Kiinan suuntaan. Tarkoitus on lieventää pahimpia jännitteitä, ja luoda jonkinlaista ennustettavuutta strategiaan suhteisiin. Yhdysvalloilla on selkeästi intressi estää ydinaseiden kansainvälinen leviäminen. Maa katsoo esimerkiksi oman liittolaisiin laajennetun pelotteensa olevan tärkeä työkalu aseiden leviämisen ehkäisemiseksi, eli Yhdysvallat ei halua edes ystävällismielisten valtioiden hankkivan aseita, puhumattakaan vihollismielisistä valtioista. Tästä voisikin muodostua suurvaltain välille kaikkein matalimman kynnyksen yhteistyöjärjestely, sillä sekä Venäjän että Kiinan voi kuvitella omaavan samanlaisen asenteen aseiden leviämiseen.

Walkerin kolmas kysymys liittyi kansainväliseen johtajuuteen. Kysymys oli siitä, onko maailmassa ketään, kuka haluaa ottaa vastuun ydinaseiden hallinnan saralla. Raportin mukaan Yhdysvallat näyttää tänä päivänä olevan ennen kaikkea kiinnostunut olemassa olevan järjestyksen puolustamisesta. Maalla on ikään kuin oma liittoumansa ystävällismielisiä valtioita, oma blokkinsa, jonka puolustaminen on tällä hetkellä kaikkein tärkeintä. Maa käsittää olleensa aiemmin asevalvonnan ja aseistariisunnan edelläkävijä, mutta tämä politiikka ei tuottanut toivottuja lopputuloksia. Muut valtiot eivät seuranneet Yhdysvaltain esimerkkiä, vaan keskittyivät parantamaan ja laajentamaan omia arsenaalejaan. Täten vanhan toimintamallin mukainen johtajuus ei ole mielekäästä.

Yhdysvallat itse ymmärtää maailmasta puuttuvan globaalin auktoriteetin, joten säännöt ovat juuri niin vahvoja kuin mikä on valtioiden halu noudattaa niitä. Tänä päivänä Yhdysvaltain aktiiviset toimet aseiden hallinnan saralla liittyvät ennen kaikkea pakkokeinoihin kuten painostukseen, pakotteisiin ja sotilaallisiin keinoihin, joilla aseiden leviämistä pyritään hallitsemaan. Toimet ovat unilateraaleja, tai enintään liittolaisten kanssa toteutettuja, eivät niinkään mahdollisimman laajan kansainvälisen yhteistyön tuotoksia. Tämä on eräänlaista johtajuutta ja aktiivisuutta. Toisaalta, jos kaikki osapuolet eivät ole suunnitelmissa mukana, niitä saattaa olla hankalampi tehokkaasti toteuttaa.

LÄHTEET

Primäärilähteet

US Department of Defence (2018), *Nuclear Posture Review*. Saatavilla: <
<https://media.defense.gov/2018/Feb/02/2001872886/-1/-1/1/2018-NUCLEAR-POSTURE-REVIEW-FINAL-REPORT.PDF>>

Sekundäärilähteet

Brown, Seyom (2018), "The Trump Administration's Nuclear Posture Review (NPR): In Historical Perspective", *Journal for Peace and Nuclear Disarmament* 1 (2): 268-280.

Delpech, Thérèse (2012), *Nuclear Deterrence in the 21st Century: Lessons from the Cold War for a New Era of Strategic Piracy*. Santa Monica: RAND Corporation.

Harries, Matthew (2018), "A Nervous Nuclear Posture Review", *Survival: Global Politics and Strategy* 60 (2): 55-57.

Heikkinen, Hannu L. T. (2015), "Kerronnallinen tutkimus". Teoksessa: Aaltola, Juhani & Valli, Raine (toim.), *Ikkunoita tutkimusmetodeihin II*, 149-167. Neljäs painos. Juva: PS-kustannus.

Hänninen, Vilma (2015), "Narratiivisen tutkimuksen käytäntöjä". Teoksessa: Aaltola, Juhani & Valli, Raine (toim.), *Ikkunoita tutkimusmetodeihin II*, 168-184. Neljäs painos. Juva: PS-kustannus.

Kiviniemi, Kari (2015), "Laadullinen tutkimus prosessina". Teoksessa: Aaltola, Juhani & Valli, Raine (toim.), *Ikkunoita tutkimusmetodeihin II*, 74-88. Neljäs painos. Juva: PS-kustannus.

Kristensen, Hans M. & Korda, Matt (2020a), "United States nuclear forces, 2020", *Bulletin of the Atomic Scientists* 76 (1): 46-60.

MccGwire, Michael (2006), "Nuclear Deterrence", *International Affairs* 82 (4): 771-784.

Miskimmon, Alister, O'Loughlin, Ben & Roselle, Laura (2013), *Strategic Narratives: Communication Power and the New World Order*. New York: Routledge.

Miskimmon, Alister, O'Loughlin, Ben & Roselle, Laura (2017), *Forging the World: Strategic Narratives and International Relations*. Ann Arbor: University of Michigan Press.

Péczeli, Anna (2018), " The Trump Administration's Nuclear Posture Review: Back to Great Power Competition", *Journal for Peace and Nuclear Disarmament* 1 (2): 238-255.

Roberts, Brad (2016), *The Case for U.S. Nuclear Weapons in the 21st Century*. Stanford: Stanford University Press.

Sagan, Scott D. & Waltz, Kenneth N. (2013), *The Spread of Nuclear Weapons – an Enduring Debate*. Kolmas painos. New York: W. W. Norton & Company, Inc.

Tannenwald, Nina (2007), *The Nuclear Taboo - The United States and the Non-Use of Nuclear Weapons Since 1945*. Cambridge: Cambridge University Press.

Walker, William (2012), *A Perpetual Menace: Nuclear Weapons and International Order*. Abingdon: Routledge.

Wendt, Alexander (1992), "Anarchy is what States Make of it: The Social Construction of Power Politics", *International Organization* 46 (2): 391-425.

Wendt, Alexander (1999), *Social Theory of International Politics*. Cambridge: Cambridge University Press.

Internetlähteet

U.S. Department of State 2019, *U.S. Withdrawal from the INF Treaty on August 2, 2019*.

Saatavissa: < <https://www.state.gov/u-s-withdrawal-from-the-inf-treaty-on-august-2-2019/>>, luettu 31.4.2020.

FAS Federation of American Scientists 2020, *2018 Nuclear Posture Review Resource*. Saatavissa: <<https://fas.org/issues/nuclear-weapons/nuclear-posture-review/>>, luettu 13.2.2020.

Kristensen, Hans M. & Korda, Matt (2020b), *Status of World Nuclear Forces*. Saatavissa: < <https://fas.org/issues/nuclear-weapons/status-world-nuclear-forces/>>, luettu 31.4.2020

Meier, Oliver (2020), *News Analysis: An End to U.S. Tactical Nuclear Weapons in Europe?* Arms Control Association. Saatavissa: <<https://www.armscontrol.org/act/2006-07/news-analysis-end-us-tactical-nuclear-weapons-europe#Sidebar>>, luettu 30.4.2020.

US Department of Defence 2020, *Nuclear Posture Review*. Saatavissa:

<<https://dod.defense.gov/News/Special-Reports/NPR/>>, luettu 13.2.2020.